XXVIII. ÉVFOLYAM, 51. SZÁM · Ára: 1,80 Ft · 1972. DECEMBER 21.

Ludas Matyi

Szűr-Szabó József rajza

— És hová dugjuk el a gyerekek elől?

KEDVES LUDAS!

EGY, KETTŐ...

1

Vitatkoztunk a barátommal. Azt állította, hogy nincs újságtartó, nem lehet kapni. Én meg az ellenkezőjét állítottam. Erre ő sorolni kezdte, hogy kereste már lakberendezési áruházban a Barcsay utca sarkán; háziipari boltban a Tanács körúton; konyhafelszerelések boltjában a Fehérvári úton. Sehol semmi. Tápén nézted-e? —

kérdeztem tőle. Töredelmesen bevallotta, hogy ott még nem kereste. Pedig ott kellett volna keresned, mondtam én, mert ott van. A nyáron jártam ott, a Háziipari Szövetkezetben, volt ott újságtartó rogyásig, minden színben és fazonban, sásból, gyékényből, műanyagból.

Barátom eltűnődött. Nagyon kellene neki az az újságtartó, mondta, de hogy Tápéra menjen érte, az egy kicsit strapás, meg aztán költséges is volna egy ilyen apró holmiért oda leruccanni, egyéb dolga pedig nem igen lesz a következő húsz évben Tápén. De mi lenne, ha mások hoznák fel az újságtartót Tápéról Pestre? Mondjuk, azok a kereskedelmi cégek, akiknek ez a dolguk?

— Nem is rossz ötlet! — mondtam elismerően.

S ebben maradtunk.

2

Egy diáklány megírta a Ludasnak, milyen kellemetlenül „mulattak" az Ifjúsági Parkban. A pincérek udvariatlanok voltak, s asztalt is csak külön dugipénz, egy ötvenes ellenében adtak nekik.

Október 19-én került a panasz az ügyben illetékes Dél-budai Vendéglátó Vállalathoz. Különböző bokros és bokratlan teendőik miatt csak november 28-án értek el odáig, hogy válaszoljanak a panaszosnak. Közölték, hogy alkalmi felszolgálókkal dolgoztak, akik azóta már nincsenek a vállalatnál, nem vonhatják felelősségre őket. Finoman kioktatták a panaszost, hogy nem az újságnak kellett volna írni, hanem ott helyben, rögtön, az üzletvezetőhöz kellett volna fordulni.

Ennyi a levél érdemi része. Sokáig forgattam a kezemben, nézegettem, kerestem azt az egy mondatot, ami nagyon hiányzott belőle, s amit körülbelül így kellett volna megfogalmazni:

„Elnézést kérünk az önöknek okozott kellemetlenségekért, reméljük, azért máskor is felkeresik vendéglőinket, s meg lesznek elégedve az udvarias, figyelmes kiszolgálással."

Én talán még azon is törtem volna a fejemet, a Dél-budai helyében, mivel tudnám kárpótolni ezeket a fiatalokat. Ezt persze, nem lehet megkívánni a

vállalattól. De azt igen, hogy egy jogos panaszra adott válasz hangja ne rideg legyen, hanem udvarias. Egyetlen bocsánatot, vagy legalábbis elnézést kérő szó nélkül nem lehet egy ilyen ügyet lezárni.

Bocsánat, kedves Dél-budai, de ezt feltétlenül el kellett mondanom.

(r. b.)

FELSZÓLÍTÁS

A Fővárosi Díjbeszedő Vállalat II. kerületi kirendeltségétől kaptam egy felszólítást, hogy fizessek be 525 forintot, amiért a II. kerületben levő 61 304. helyrajzi számú ingatlanomon a patkányirtást a KÖJÁL elvégeztette.

A felszólításnak két apró szépséghibája van:

1. A címzés így szól: „Wágner Ferenc, III. ker., Attila u. eleje." Nem értem, miért hozták mégis hozzám, hiszen én az 57-es szám alatt lakom, s az igazán nem az „eleje" már az utcának. Úgy látszik, közelebb nem találtak ilyen nevűt.

2. Soha nem volt telkem a II. kerületben, semmilyen helyrajzi szám alatt.

Minden más stimmel.

Wágner Ferenc
Bp. III., Attila u. 57.

LÁNCFOGASKERÉK

Hónapok óta keresek 150 köbcentis MZ motoromhoz hátsó láncfogaskereket. Kerestem Kaposváron, Nagykanizsán, Keszthelyen, Balatonbogláron, Budapesten és még sorolhatnám hol, de sajnos, mindenhol azzal „vigasztaltak", hogy nincs és egyelőre nem is várható. Első fogaskerekem és láncom (új) már van, s az némely boltban most is kapható, de hátsó sehol sincs. Motoromra nagy szükségem lenne, hiszen naponta kellene használnom, mivel távol dolgozom lakhelyemtől.

Finda László
Kéthely, Sáripuszta

GYORS ÍGÉRET — LASSÚ TELJESÍTÉS

Fried Sándorné, Budapest VIII., Kulich Gyula tér 19. szám alatt lakó nyugdíjas egy mázsa burgonyát rendelt a görgetegi Búzakalász MGTSZ-től.

A krumplit november 16-án leszállították a lakására. Amikor a két zsákot kibontotta, orrfacsaró bűz áradt ki belőle: a nedves és rothadt krumpli szaga. Tetejébe még két lapát homokos földet is rádobtak a burgonyára, hogy meglegyen a kívánt súly.

A kedves vevő vérnyomása a látottaktól alaposan felszökött. Később — felocsudva a keserű élmény orr- és szívfacsaró hatása alól — a népi ellenőrzés segítségét kérte. Ezek után megjelent lakásán a szövetkezet ellenőre, jegyzőkönyvet vett fel és ígéretet tett az áru gyors cseréjére. Sajnos, csak az ígéret volt gyors, az érdemi intézkedés annál lassúbb. A panaszos azóta sem kapott burgonyát Görgetegről. Talán — rendkívüli méltányosságból —, új burgonyával akarják kárpótolni a vevőt, tavasszal?

(f. i.)

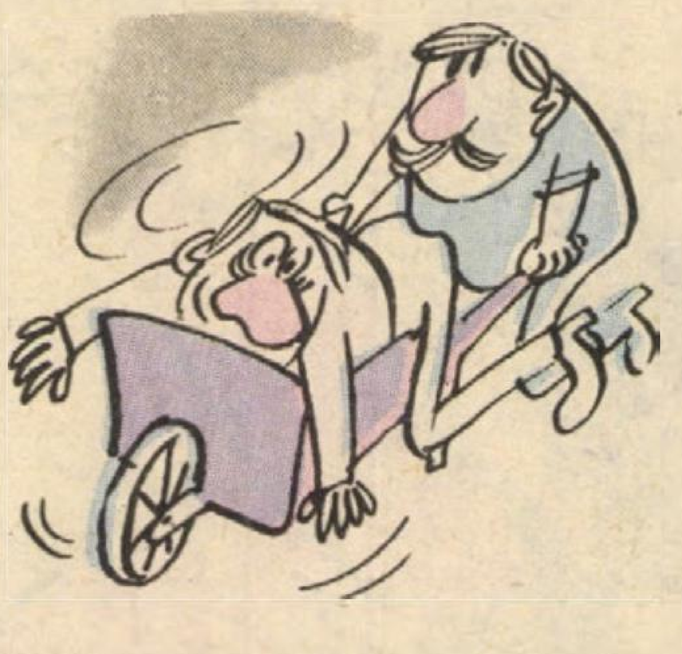
FŐVÁROSI FOLKLÓR ÉS VIDÉKE

A Fővárosi Művelődési Ház Budán Folklór Központ is, mint feliratai mondják.

Aki a folklórt szereti, ide jár. Aki attól tart, hogy fővárosunkban már a vizet is folklórozzák, az a szemközti termelői borozóba megy. Kér két deci izsákit tisztán, folklór nélkül. Aztán újabb borokat kérve, addig művelődik, ameddig csak kiszolgálják.

A Fehérvári úti Művelődési Ház tájija ez az Izsáki Borozó. A Dombóvári út sarkán működik. Méghozzá nagyüzemben, mert nemrég már nagyobbításra szorult. Régebben pici helyiségben szorongott, de sok volt az eszkimó és kevés a férőhely. Izsák erre felgyűrte ingujját és félkézzel kiszorította a fejlődése útjába álló sarki Közért boltot: oda költöztette Sárfehér téeszének termelői borozóját.

A kerületi Közért Igazgatóság is jól járt: egy bolttal kevesebbre van gondja, Izsák is elégedett, mert több ember gondját űzheti el gondűző boraival.

Űzi is lelkesen, borozójában néha többen vannak, mint a szemközti Művelődési Házban. Hiába, kinek a ház, kinek a tája.

A Fővárosi Művelődési Ház egyébként nem zavarja az Izsáki Sárfehér borozót. Különben sem vetélkedhet vele, mert Izsák budai vendéglátóhelye választékot is nyújt vendégeinek.

Könnyen teheti, mert szomszédságában egy maszek vegytisztító műhely található. Ha az ittas vendéget Izsákiék netán a pokolba küldenék, a vendég választhat. Mehet a tisztítóhelyre is.

Akkor sincs baj, ha a kedves vendég esetleg elhull az izsáki bor sárfehér mezején. Beadhatják, mint hulladékot a közvetlen szomszédságukban levő MÉH-átvevőhelyre. Ha akad rá átvevő.

Mindezekből megállapítható, hogy Izsák legény a talpán Budán is. A Fehérvári út Fővárosi Művelődési Háza jobb háztájiról nem is álmodhatott volna.

Hidvéghy Ferenc

KÜKÜLLŐ UTCAI FÁK

Nagy figyelemmel olvastam a Ludas Matyiban a Thököly úton kitört fácskáról szóló írásokat és a Fővárosi Kertészeti Vállalat igazgatójának meglepő hangú válaszát.

A mi utcánkban, mintegy négy évvel ezelőtt, hangyaszorgalommal irtották a fákat. Amikor megkérdeztem, miért vágják ki a fiatal fákat, azt felelték: nem nőttek szépen, majd ősszel új 'fákat ültetnek helyettük.

Aztán mégsem ültettek.

Megvallom, már én is arra gondoltam, hogy a házunk elől hiányzó két fa költségét felajánlom a Kertészeti Vállalatnak. De az igazgató válaszának elolvasása után nem merem az ajánlatot megtenni. Hiszen gesztusomnak, ha nem is „látványos", de gúnyos voltát nem is titkoltam volna.

Mit tehetnénk mégis, hogy újból fákat ültessenek a Küküllő utcában?

Dr. Nagy Béla
Bp. II., Küküllő u. 10.

ELDOBHATÓ FOGKEFE

Örömmel tapasztalom, hogy üzleteinkben az eldobható zsebkendő, tányér és pohár után megjelent az eldobható fogkefe.

Ez a praktikus találmány ugyan még nem egészen tökéletes, még nem egyszeri, vagy kétszeri használat után dobható el, de ha háromszor, vagy négyszer használtuk már, utána nyugodtan eldobhatjuk.

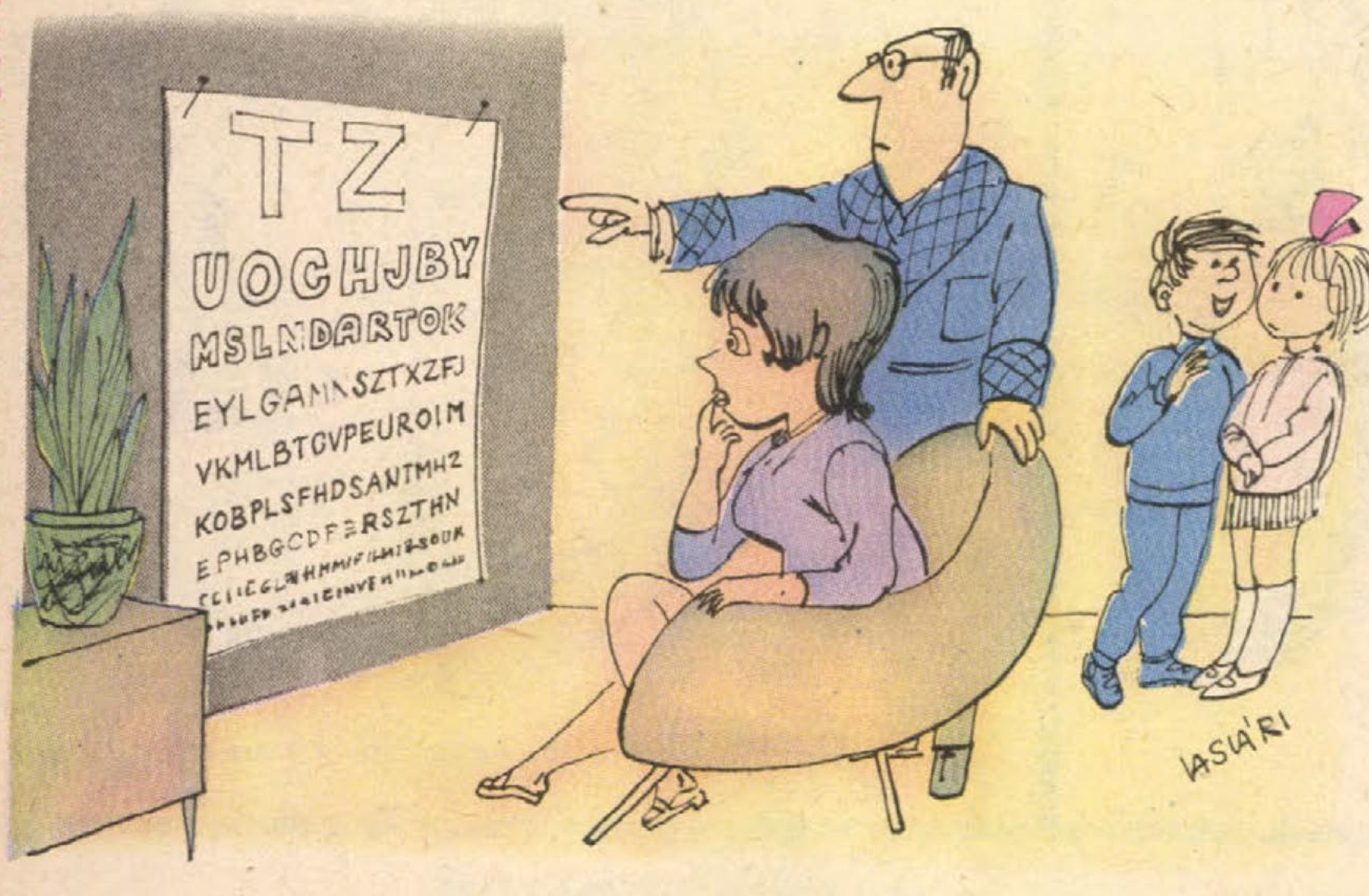
Az eldobható fogkefe az eldobás időpontjáról automatikusan jelzést ad. A mosófelület szőrszálait ugyanis a fogak közé juttatja, s az így keltett ingerek izgalomba hozzák az agyat, amely biológiai úton az eldobás mechanizmusára készteti kezünket, miközben ajkunk hálaadó fohászt rebeg a gyártó céghez.

A gyártó céghez, amely szerényen titkolja kilétét, s fedőszámok mögé búvik. Ezek: 1016, 1018.

Legyen hát ezertizenhatszor, sőt ezertizennyolcszor áldott, aki az eldobható fogkefét kitalálta!

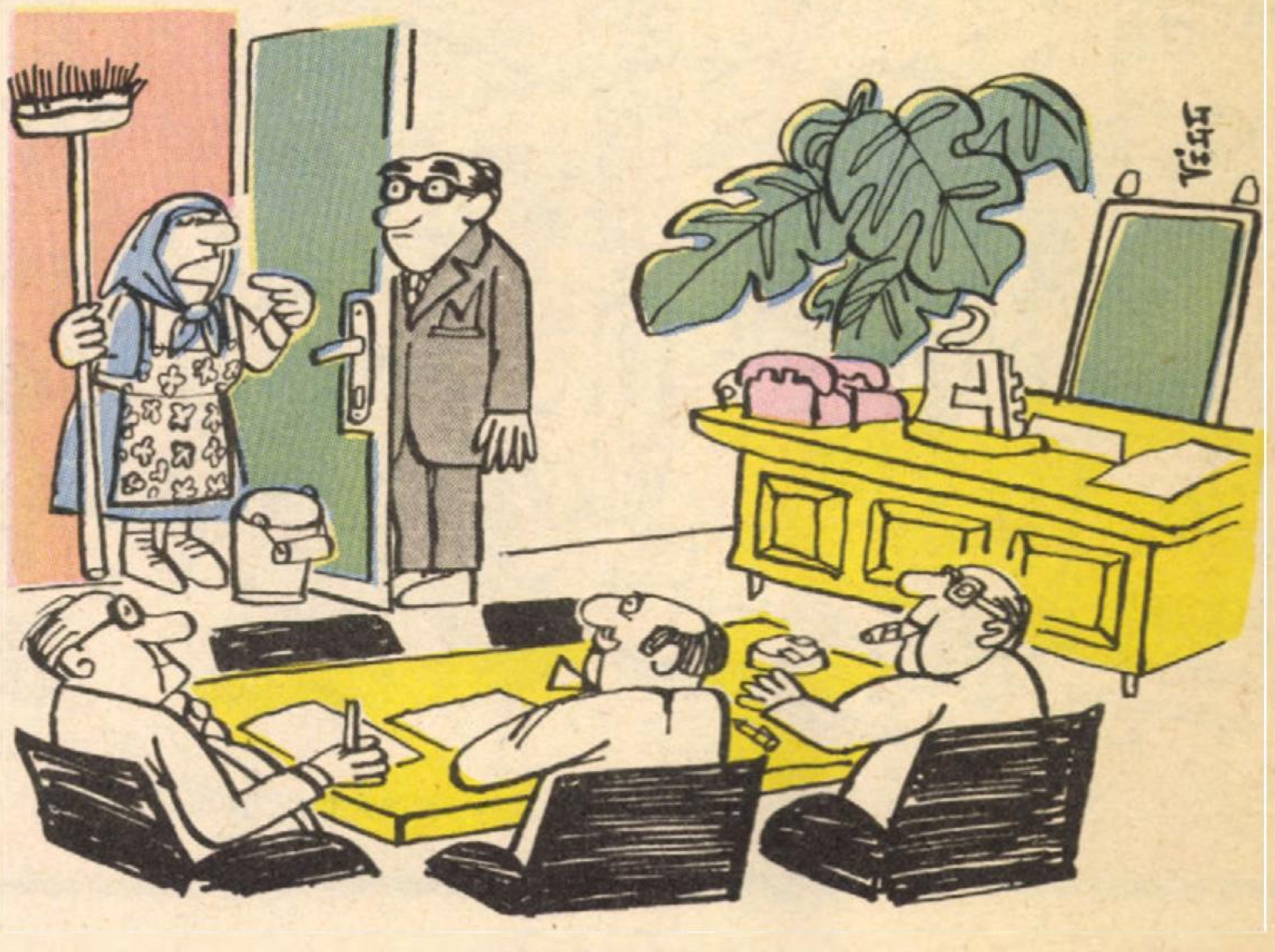
S. L.

NŐI DOLGOK

– Anyu bemagolja, mert nem akar szemüveget viselni...

ELJÖTT A TAKARÍTÁS IDEJE

– Külföldi partnerek ide, külföldi partnerek oda, vagy ők mennek, vagy én...

A PÁCIENS

Az orvos lestemplizte Sohénka nyanya receptjét.

— Van még valaki a váróban?

— Egy gyöszös kis emberke. Ütődött lehet a lelkem, mert furt az ablakot nézi és mindenkit maga elé enged.

— Tessék beküldeni.

A gyöszös kis emberke megbotlott a küszöbben, kétszer rálépett a saját lábára és mindannyiszor bocsánatot kért. Az orvos új kartont vett elő.

— Nevünk?

— Nióbe Richárd vagyok — mondta a gyöszös kis emberke. — Kedves, hogy többes számot tetszik használni. Ez mélységes együttérzésre vall, ami ritkaság.

— Munkahelyünk?

— Az Egyesült Facsigában dolgozom kérem. Nem nagy pénz ugyebár, de mi kell egy magányos embernek? Se kutyám, se macskám kérem, aztán az ember amúgy sem ehet egy bendővel két vacsorát tetszik tudni. Nem is egészséges, a doktor úr sem ajánlaná.

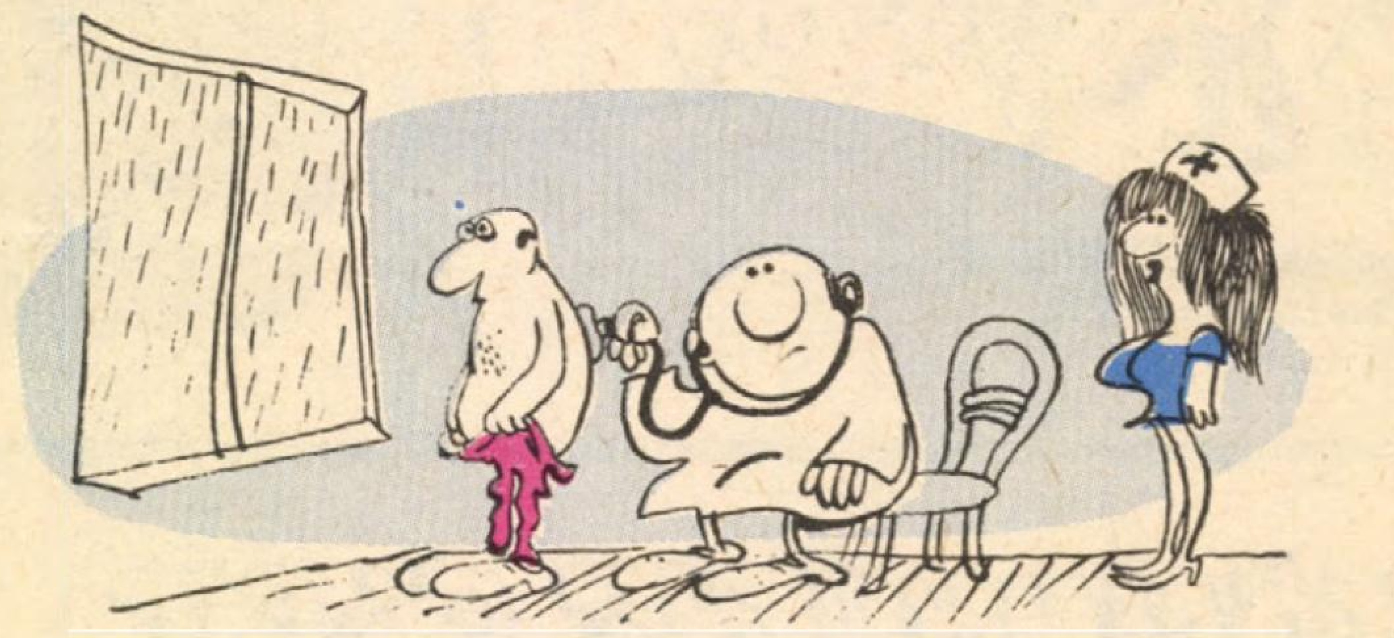
— Panaszunk?

— Keserves a világ kérem. Gyűlölködés, törtetés, fúrás, sehol egy kis csend, egy kis melegség. Itt legalább jól bedurrantottak. A doktor úr is megértő embernek tűnik. Az ilyen nagy darab dagadtak mind megértő emberek. Ne is tessék tiltakozni, látom én azt. Ott, az esőverte ablak előtt egy kis tálka lóg, madzagon, cérnalábú cinegék nyüzsögnek. És aki ugyebár avas faggyút tesz az ablakba, aki felruházza a mezők liliomát és gondoskodik az ég cérnalábú cinegéiről, az melegszívű egyed, hiába is palástolja zord szemöldökkel.

Őrült, gondolta az orvos. Fénytelen tekintet, sárgás arcbőr, a száj sarka sajátosan lefittyed.

— Ezért jött? — kérdezte és közelebb húzta a műmárványból készült levélnehezéket, amellyel diót szokott törni. — Hogy cérnalábú cinegékről értekezzék?

— Nem kifejezetten — szólt Nióbe Richárd és merőn nézte az ablakot. — Tetszik tudni, egy kicsit zavarban vagyok, ez afféle premier a számomra. Még sosem jártam orvosnál. Szeretett szüleim vasegészséget hagytak rám. A korai gyermekkor nyavalyái éppúgy elkerültek, mint a

serdülő évek hagymázai. A férfikor lázai éppúgy, mint a hanyatlás hevületei. Ennélfogva aztán...

— Vegye le az ingét — mondta az orvos — és közölje mit érez.

— Hálát — lelkendezett Nióbe Richárd. — Olyan jólesik, hogy végre kibeszélgethetem magam valakivel. Hogy valaki meghallgat. Pedig mennyi ostobaságot fecsegnek össze-vissza az orvosokról. Mennyi buta vicc forog közszájon. Nem tudom azt tetszik-e ismerni, amikor...

— Dugja ki a nyelvét — mondta az orvos és Nióbe Richárd hátát kezdte kopogtatni. A páciens minden koppintásra csiklandósan felkuncogott, de szemét egy percre sem vette le az ablakról.

— Üljön le és tegye keresztbe a lábát. Megvizsgálom a reflexeit.

— Böböbö — szólt Nióbe Richárd. — A nyelvemet már behúzhatom?

— Hagyja csak kint.

— De már teljesen kiszáradt.

— Nem baj, addig se próbál hülye vicceket mesélni.

Az orvos pár perc múlva már a kezét lötykölte a lavórban.

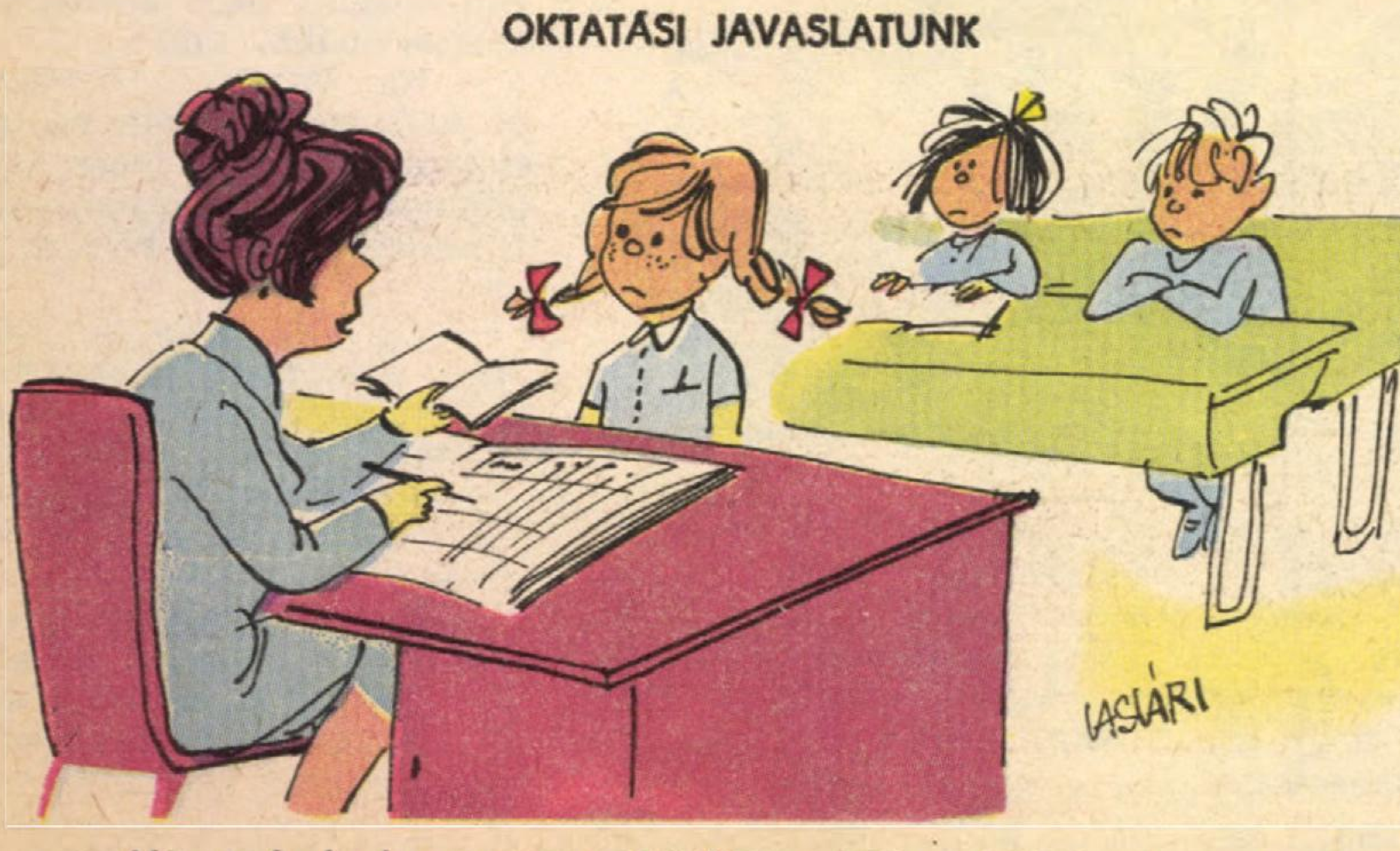
— Hát kérem, én semmi néven nevezendő bajt nem találok önnél. Ha óhajtja csinálhatunk egy mellkasröntgent és egy vérképet.

— Ne tessék fáradni — mondta a páciens az ingét gyűrködve. — Látom az ablakon, hogy már úgyis elállt az eső. Ugyanis kabát nélkül jöttem el hazulról és éppen itt kapott el a zuhé a rendelő előtt. Gondoltam, beugrom, amíg eláll. Mégiscsak okosabb, mint halálra fázni, nemdebár? Ön pedig büszke lehet doktor úr. Mert a betegséget meggyógyítani világszám. De megelőzni... ez kérem a humánum teteje.

Az orvos néhány percig arra gondolt, hogy a beteg után vágtat és feltörli vele a lépcsőházat. Aztán rájött, hogy nem érdemes strapálnia magát. Hiszen nagynéha, egészen mélyen és bizonyos szempontból — a betegnek is igaza lehet.

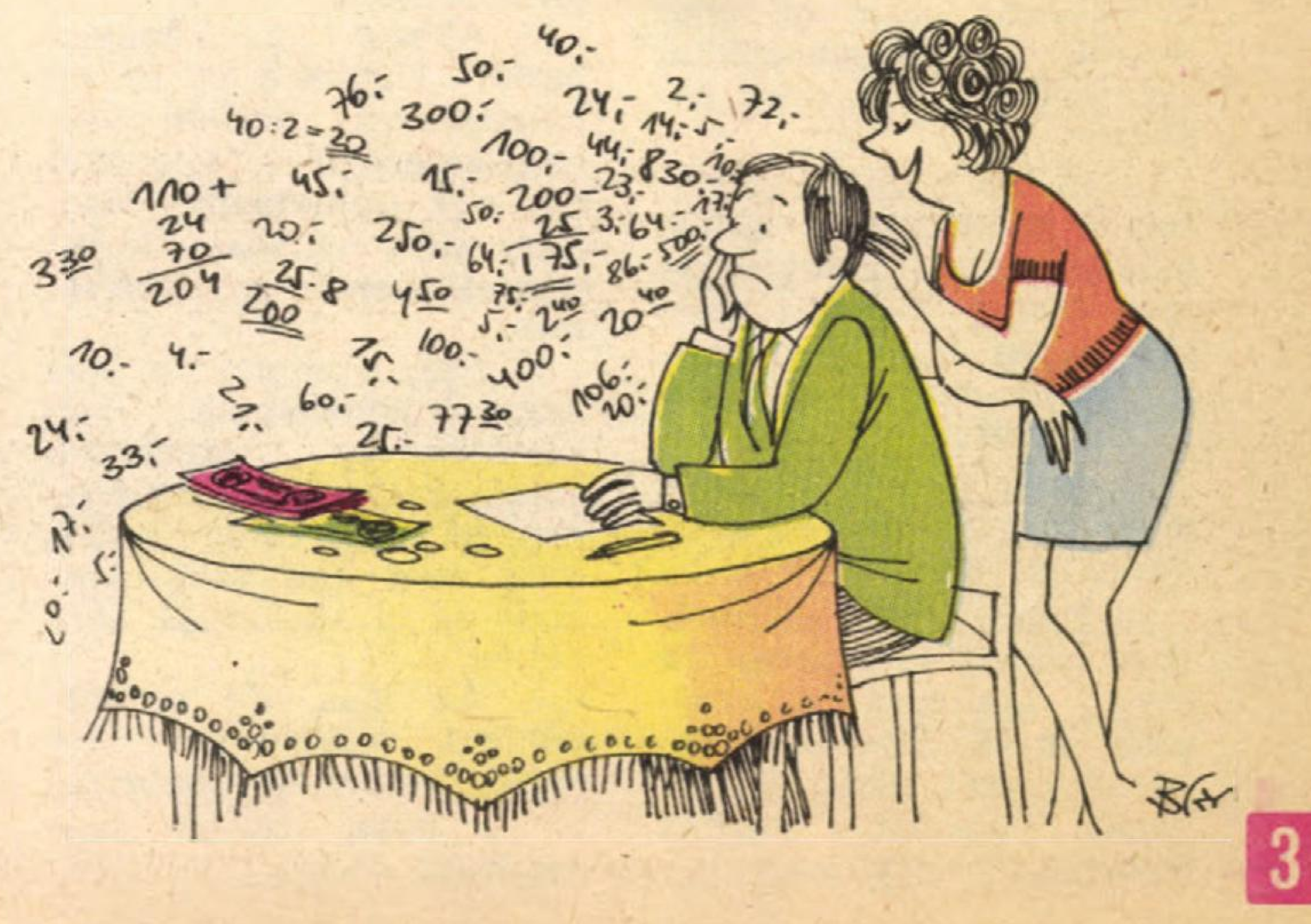
Peterdi Pál

OKTATÁSI JAVASLATUNK

– Játsszunk dupla vagy semmit! Kettes. Folytatni kívánod, vagy abbahagyod?...

SZÜLŐK

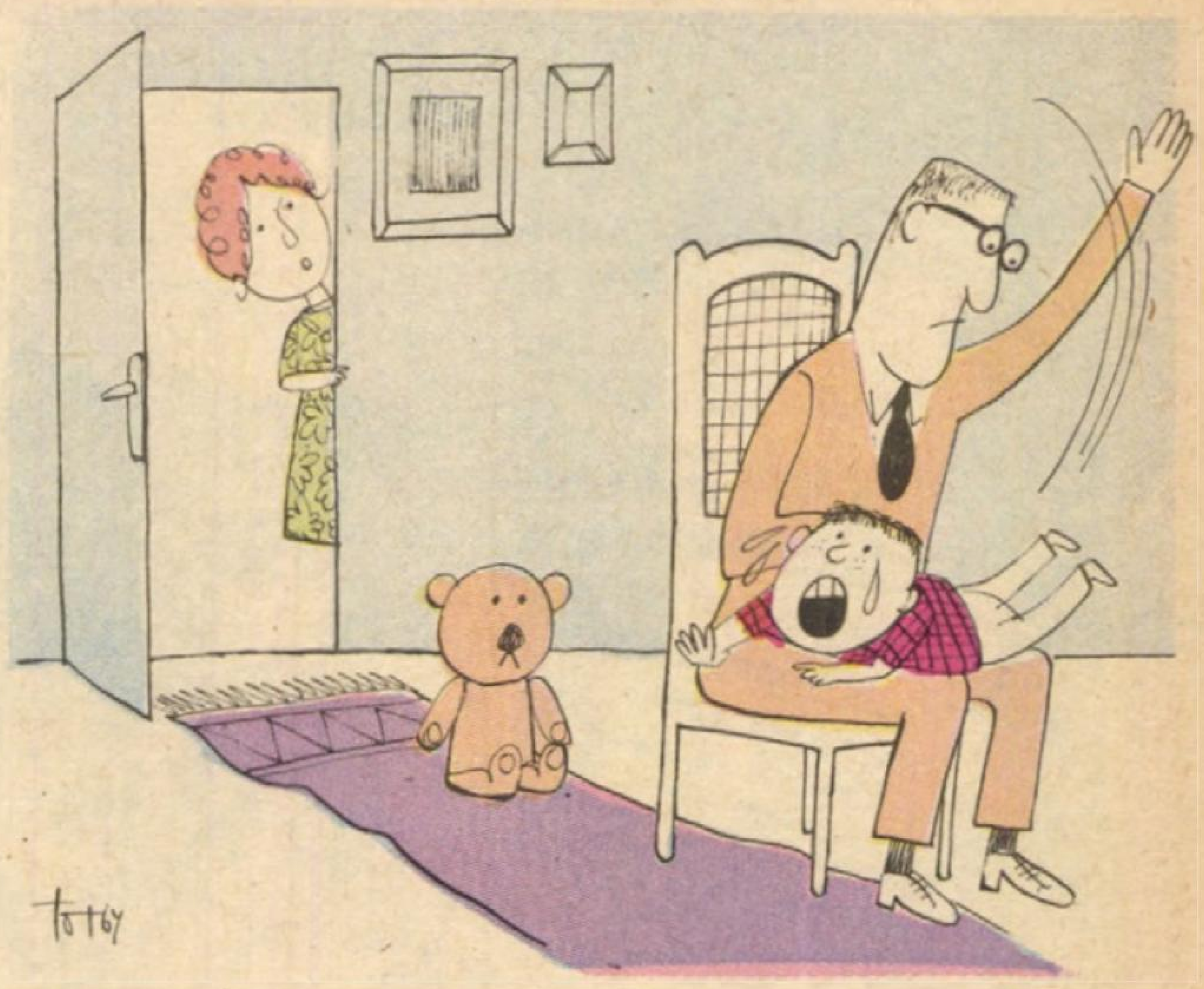
– Még az a szerencse, hogy a Mikuláson már túl vagyunk!

FINIS A RÁKÓCZI ÚTON

– Megrohanták a szuvenirgyűjtők!...

SZEMREHÁNYÁS

– Mama, mama, hogy tudtál hozzámenni?!

KARÁCSONYI LEGENDA

– Honnan jöttél, Télapó?
– A szakszervezettől!

A LEVEGŐ TISZTASÁGÁÉRT

NEM KÖNNYŰ AZ ÉLET

Akár hiszi ön, akár nem, egyre több a gondom, egyre nehezebben élek meg a fizetésemből.

— Éppen ön panaszkodik? Évközben előléptették, négyszáz forinttal magasabb fizetést kap, mint tavaly ilyenkor, az évi bérfejlesztés is számít valamit. A feleségének is emelték a fizetését, ha jól tudom.

— Jól tudja! Mégis le kellett mondanom a korábbi bőséges vasárnapi ebédekről, a feleségem sokkal szerényebben főz, mint azelőtt.

— Én nem panaszkodhatom, normálisan élünk, délben üzemi koszt, egyszer meleg vacsora, máskor hideg felvágott, esetleg virsli mustárral, citromos teával...

— Csak azt ne mondja, hogy még mozira és színházra is telik?

— Telik, hála istennek. Nem akarok dicsekedni, de tavaly Leningrádban voltunk az IBUSZ-szal, a jövő tavasszal pedig nyolcnapos utazást teszünk Nyugatra: négy nap Párizs, négy nap London. Már be is fizettem.

— Nemcsak irigylem, de csodálom is önt. És miből telik a részletek törlesztésére?

— Miféle részletekre gondol?

— A tartozásaik törlesztésére, az adósságaik fizetésére, a *részletekre*. Így talán jobban megérti.

— Hogyne érteném. De nincs adósságunk, nincs részletünk, nem vásárolunk hitelbe, nincs mit törlesztenünk.

— Akkor ön könnyen beszél. Képzelje el az én helyzetemet, vettem egy nagyképernyős televíziót és egy minivizort. Havi több mint nyolcszáz forint részlet terheli a fizetésemet.

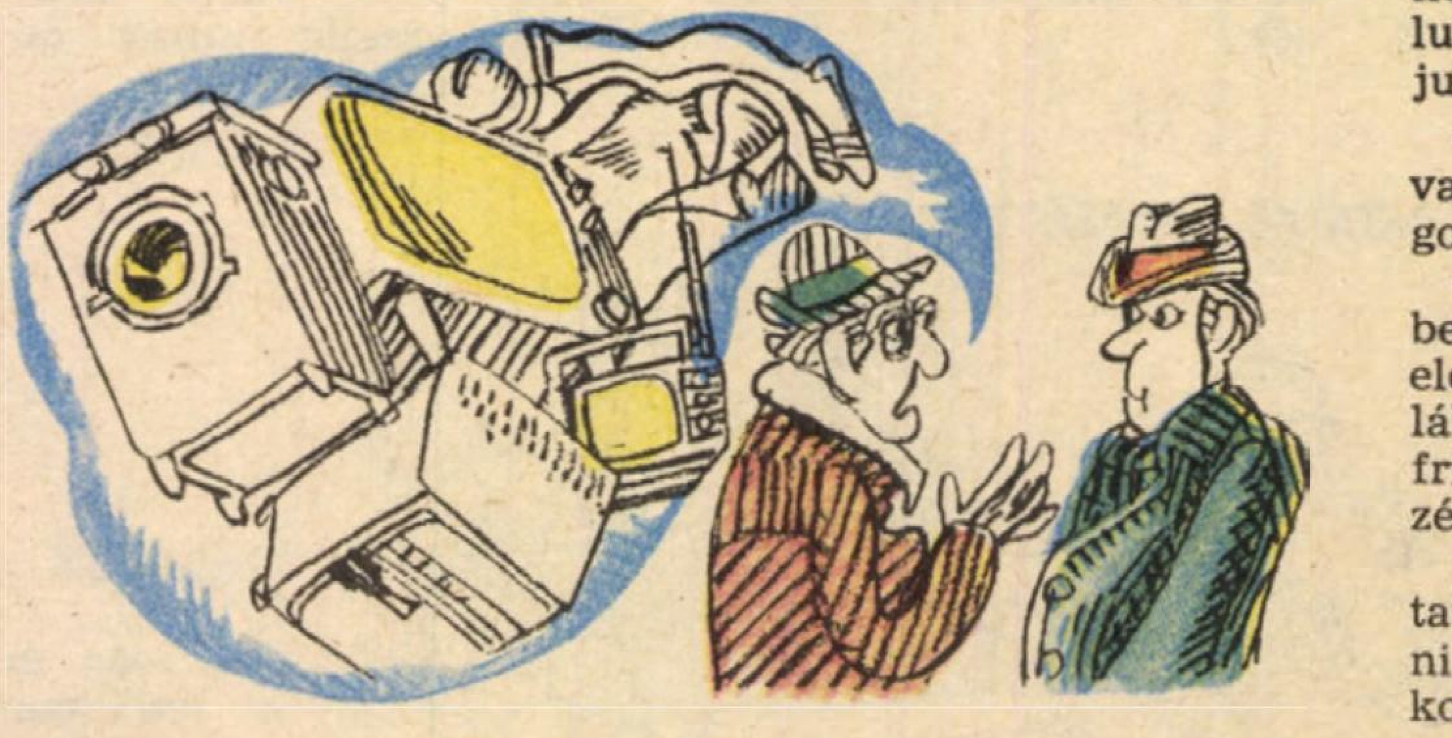
— Szép summa, de elég nagy jövedelmük van kettőjüknek, gyerekük sincs. Ezt a megterhelést még ki lehet bírni. Emiatt még nem kell takarékoskodniuk a vasárnapi ebédeken.

— Az igaz, de nemrég például vásároltam egy Super Automata mosógépet is, a havi részlete hatszázhúsz forint.

— Tehát még egy falatot sem evett és máris majdnem másfélezer forint terheli a fizetését.

— Mondhatnám azt is, hogy ennyivel kevesebbet keresek.

— Dehogy mondhatná! Többet költ, mint amennyit keres.

— Lehet, hogy igaza van, de mit tehetnék? Az én feleségemnek igényei vannak. Évek óta gyötör például, hogy cseréljünk lakást. Tudja ön, hogy mi az a minőségi lakáscsere?

— Hogyne tudnám. Legalább húszezer forint!

— Még több, dehát neki a budai hegyekben kell laknia, kétszoba összkomfortosban, neki nem jó ugyanez a Váci úton, ahol most lakunk.

— A cserét is részletekben fizeti?

— OTP személyi kölcsönből.

— Nem hinném, hogy adnának önnek, ha már annyi tartozása van!

— A sógorom veszi fel, én törlesztem.

— Ez újabb havi ezerötszáz, nem csodálom, ha valóban sok mindenről le kell mondaniuk, nemcsak a bőséges vasárnapi ebédekről.

— Ezt én jobban tudom, mint ön. Se új ruhám, se új felöltőm, se új télikabátom. A Bizományiból öltözködöm, de lassanként már erre sem telik.

— A kedves feleségének sem? Nyilván ő is a Bizományiban vásárol.

— Az más. Egy nőnek öltözködnie kell! De most már elhiszi, hogy minden okom megvan a panaszra?

— Már percek óta nem kételkedem benne. De vannak, akik nem bírják ki adósság nélkül. Az ilyenekre mondják, hogy készpénzért ingyen sem kell nekik. Mi akkor vásárolunk, amikor megtakarítjuk rá a pénzt.

— Esküszöm, maguknak van igazuk: okos beosztás, gondtalanabb élet...

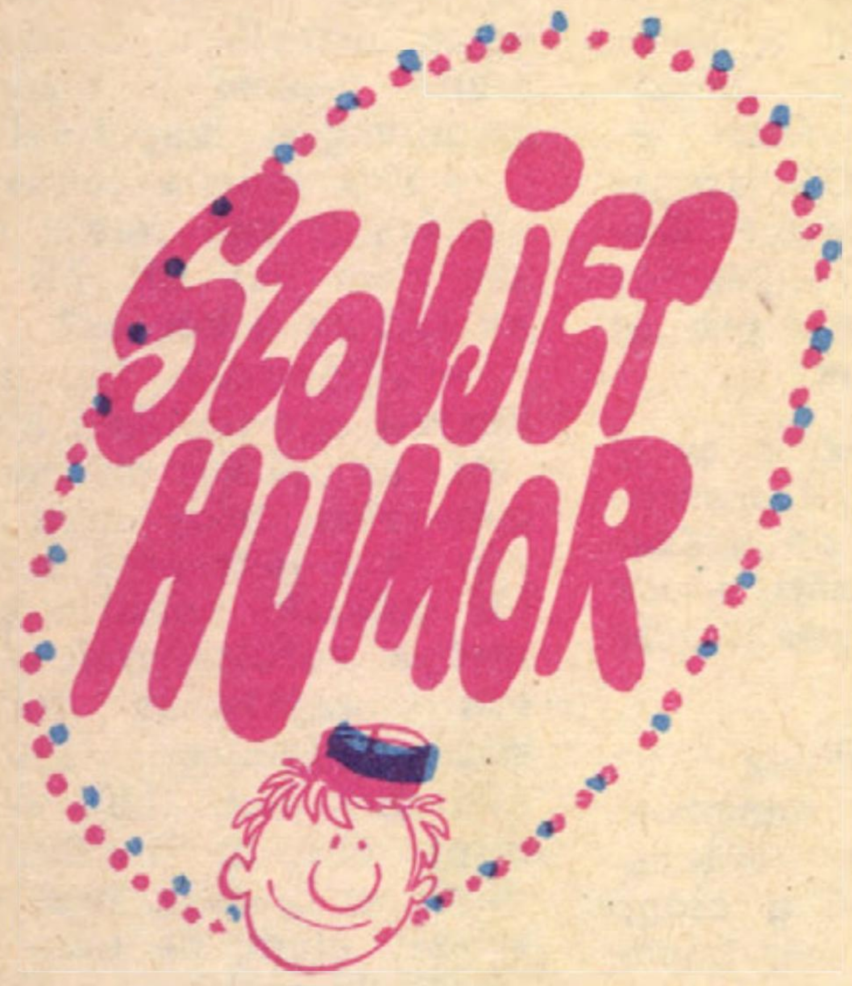
— Na látja! A fizetést be kell osztani, nem pedig elosztani. Éppen most találkozom a feleségemmel, frizsidert veszünk készpénzért.

— Jó, hogy eszembe juttatja, a mienket is cserélni kell. Örülök, hogy találkoztunk, a viszontlátásra.

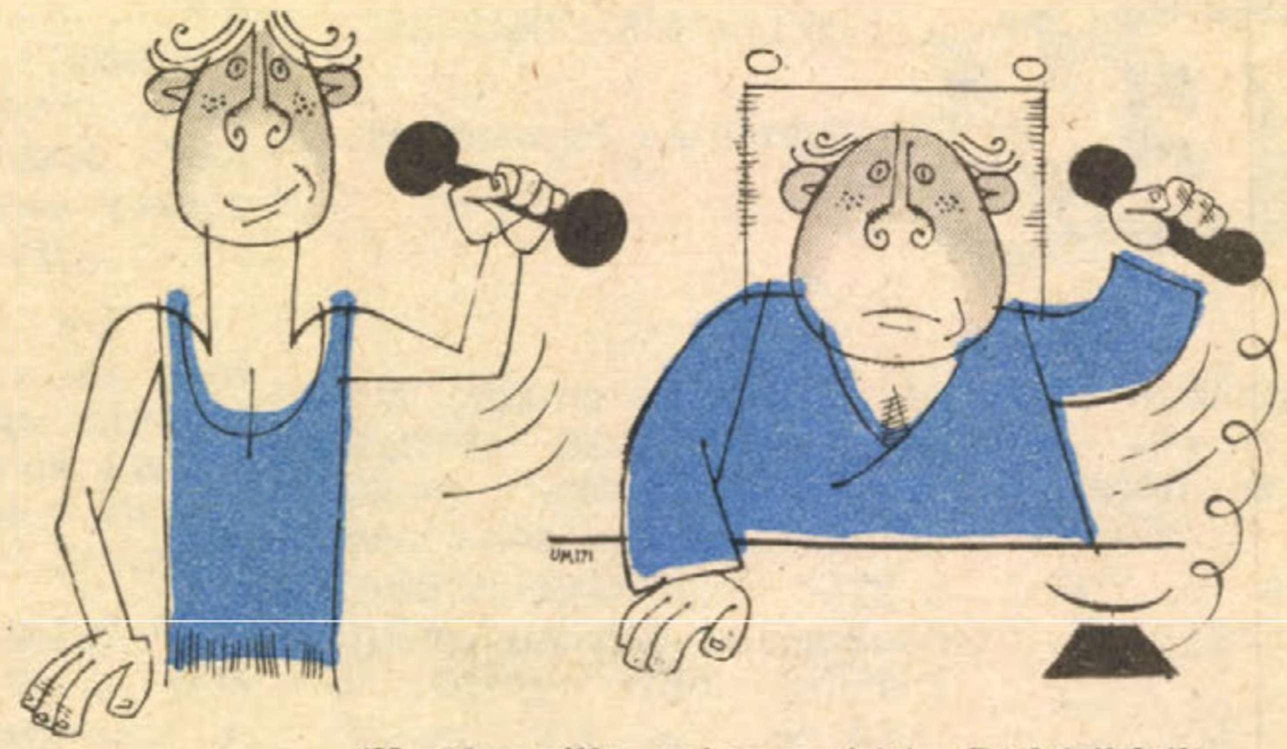
— A viszontlátásra. De miért olyan sürgős, hova rohan?

— Egy rokonomhoz, hatezer forint kölcsönt kérek tőle. Sokat tanultam öntől. Én is készpénzért akarok frizsidert vásárolni.

Földes György

ÉLETÚT

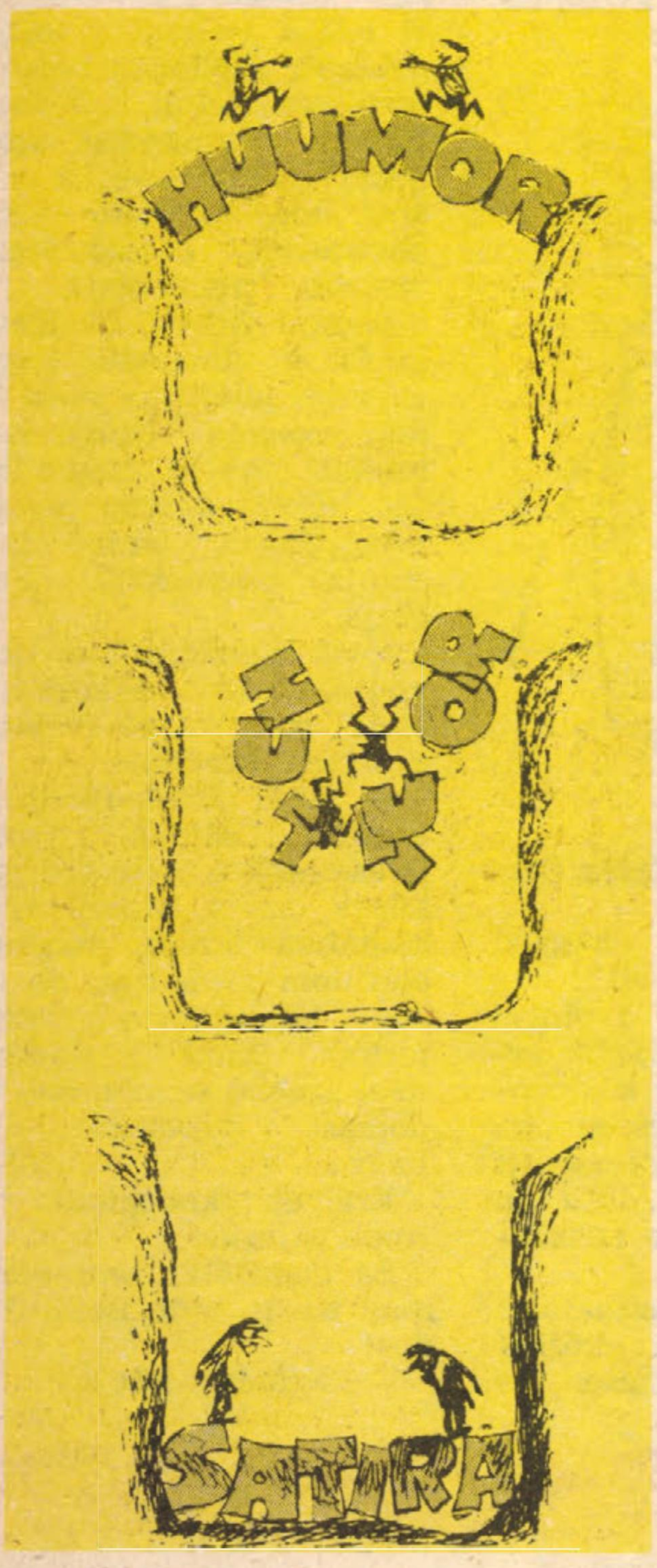
(U. Mezavilks rajza a rigai „Dadzis”-ból)

URBANIZÁLÓDÁS

(P. Nemirovszkij rajza a moszkvai „Krokodil”-ból)

NAGY KÜLÖNBSÉG!

(H. Hiibus rajza a tallini „Pikker”-ből)

AVTANDIL ADEISVILI:

MINDENKI ELÉGEDETT

Pénteken délelőtt Gvari mérnök egy cédulát hagyott az osztályvezető asztalán:

„Hétfőn érkezik Etiópiából az anyósom hugocskájának a férje. Illetlenség lenne, ha nem várnám, ezért kicsit késni fogok.

Tisztelettel N. Gvari”

Ugyanannak a péntek délelőttnek a második felében Burduli osztályvezető a következőt írta fel egy cetlire Ahaladze főmérnöknek:

„Hétfőn védi feleségem a disszertációját. Úgy vélem, kötelességem jelen lenni. Ezért kicsit késni fogok.

Mély tisztelettel

A. Burduli.”

A cetlit borítékba rakta és azt a főmérnök szobájának ajtaja alá csúsztatta.

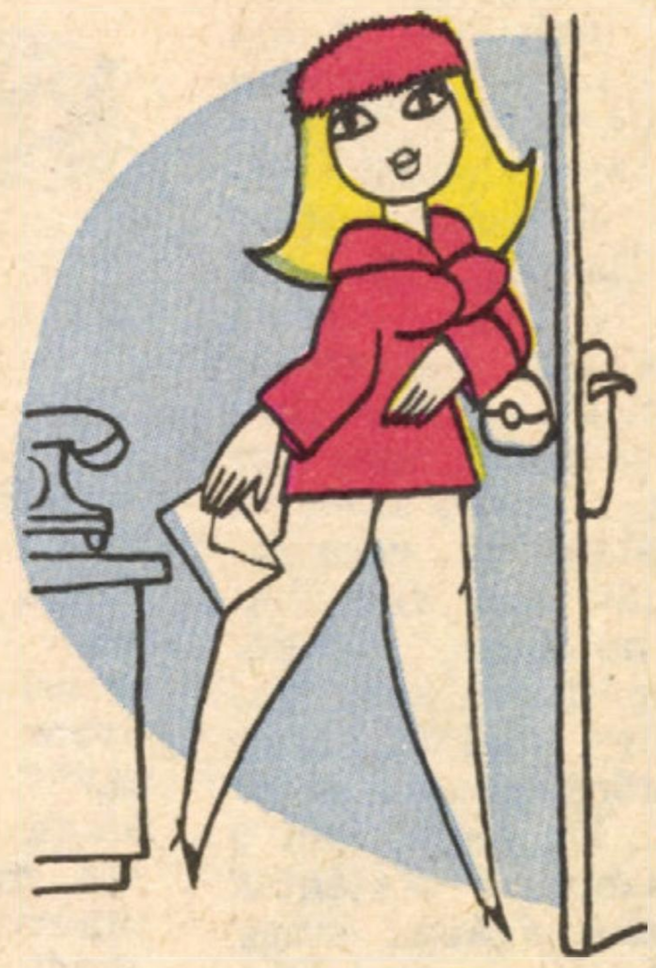
Pénteken, a nap második felében, Ahaladze főmérnök az igazgatónak címezte sorait:

„Tisztelt Georgiev elvtárs! Az unokaöcsém elrabolt egy kislányt és falura menekült vele. Odautazom, hogy elsimítsam a konfliktust. Hétfőn ezért kicsit késni fogok.

Tisztelettel

T. Ahaladze.”

A levelet a titkárnő asztalán hagyta.

Pénteken, a munkaidő végefelé, a titkárnő a következő levelet gépelte az igazgatónak:

„Hétfőn anyuka uborkát tesz el télire. Késni fogok. Az ásványvíz a jégszerényben van.

Nazik.”

A levelet a jégszekrényben hagyta.

Pénteken, a munkaidő befejeztével, az igazgató, miután hiába hívta telefonon a titkárnőjét, feljegyezte számára:

„Hétfőn késni fogok. Ha fentről érdeklődnének, mondd, hogy az alvállalatokhoz mentem. Ha az alvállalatoktól keresnének, mondd, hogy fent van dolgom.

Georgijev.”

Az igazgató a jégszekrénybe tette a cédulát, az ásványvíz mellé.

Kedden délelőtt Gvari mérnök, miután megtalálta céduláját az asztalon, pontosan ott, ahová tette, eltépte azt.

Az osztályvezető borítékját észrevette a főmérnök szobájának ajtaja alatt. Fogta és bedobta a szemétkosárba.

A főmérnök az igazgatónak írt levelét kibontatlanul találta a titkárnő asztalán és félretette jövő péntekre.

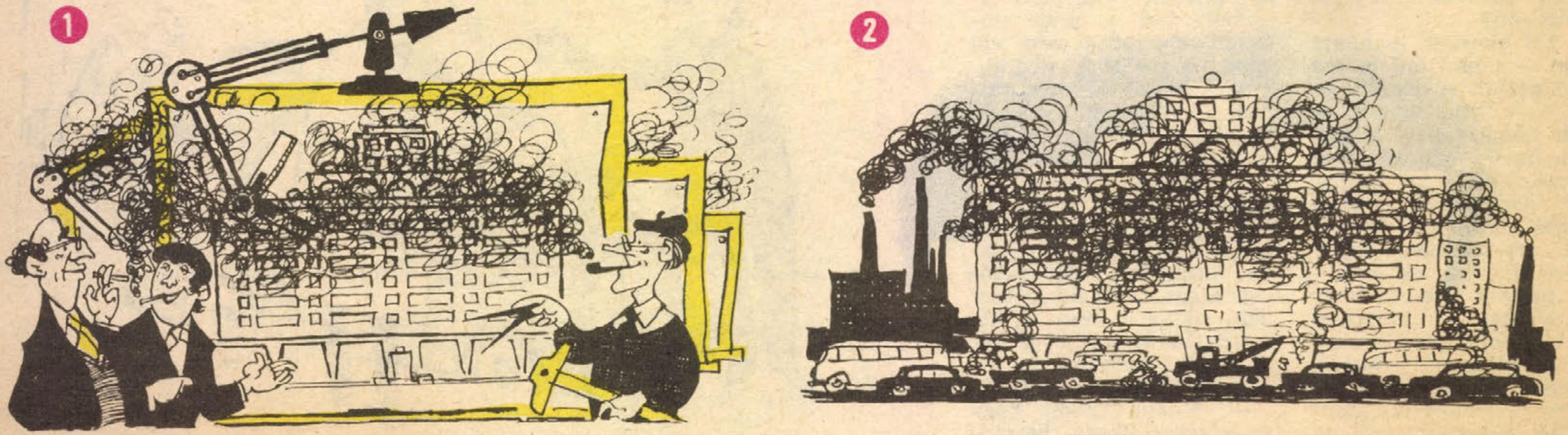
Késő délután az igazgató magához hívta a titkárnőt.

— Keresett valaki hétfőn?

— Nem — felelte a titkárnő. — Hétfőn senki senkit nem keresett...

Oroszból fordította:
Barabás Péter

PRECÍZ MUNKA

1 Tervezés

2 Kivitel

(B. Sztarcsikova rajza a moszkvai „Krokodil”-ból)

KURTI ANDRÁS:

ZÖLD FEJEK

NEGYEDIK FEJEZET

Nyomozás és zsarolás

(A szerző megjegyzése: minthogy a szemüveg eltűnésétől, e drámai fordulattól kezdve némileg meggyorsul a cselekmény menete, új színtereken is formálódik a végkifejlet, új szereplő is belép, ezért a továbbiakban a pontos idő, a hely és a szereplők előzetes feltüntetésével igyekszem elősegíteni a tájékozódást.)

14 óra, 27 perc, igazgatói szoba, benne: Bolla Dénes, Bercze Lajos, valamint Kántor Eszter titkárnő.

— Gondolkozzék csak, Esztike! — buzdítja a Minyova köpcös főnöke tőle szokatlan gyengédséggel a titkárnőjét, aki feltűnő ifjú hölgy, a feszülő blúz, a feszülő mini-szoknya semmi kétséget nem hagy afelől, hogy nem valami fejlődésben visszamaradt, satnya leánygyermek szorgoskodik Bolla Dénes személye körül. — Mégis csak kellett, hogy valaki itt járjon a szobámban, míg ebédelni voltam.

Esztike elkeseredetten rágja a szája szélét, de aztán egyszerre csak felvidul édes babaarca.

— Megvan! Tényleg járt itt valaki!

— Kicsoda?

— Én! Egy szemüveget vettem ki a középső fiókból és kivittem annak a szpiho... piszko... pszik... annak a nőnek, aki délelőtt itt járt.

— Dehát miért vette ki a fiókból?! — kérdi bánatosan a Minyova zömök ura. — Miért vitte ki neki?!

— Rosszat csináltam, igazgató kartárs?! Azt mondta, hogy itt felejtette.

— Az én íróasztalom fiókjában felejtette?!

— Igen, azt mondta. Azért is adtam ki neki. Mert tudta a helyet. Másképp nem adtam volna ki neki. Ha nem tudja a helyet. Rosszat csináltam?

— Mindegy — legyint Bolla.. — Persze, amikor megkapta a szemüveget, azonnal elsietett az a pszichológusnő?

— Ezt akartam mondani én is! — tapsol önfeledten a cukorfalat. — Pszichológusnő! — Igen, elment, de előbb megköszönte a szívességemet, elbeszélgetett a munkámról, azt ígérte, hogy legközelebb jobban megnéz magának. Ez valami orvosnő-féle, ugye? Azt is mondta, és az nekem nagyon jólesett, hogy én alighanem határeset vagyok, hogy én lényegében a helyemen vagyok, biztosan jól ellátom a feladatomat, amiért tulajdonképpen felvettek, bár az aligha szerepel az üzemi moment..., monumentúrában.

— Nomenklatúrában — helyesbít a főmérnök és rávigyorog az igazgatóra.

— Köszönjük, Esztike — szól sietve Bolla —, viszszamehet a munkájához.

14 óra, 53 perc, az üzemi pszichológus irodája, zuhanyozóból átalakított, fehér falú aprócska helyiség, csorba falitükör, kis íróasztal, két szék, egy falipolc, egy talpas ruhafogas van benne. És Timár Angéla, valamint Flock Róbert.

Timár Angélát hallatlanul mulattatja a többrészes ajánlat, sima frizurája is felbomlik, amint kacagva rázza a fejét.

— Nem, nem, nem! Három nem! Nem szándékozom munkakört változtatni, ragyogóan érzem itt magam, bár nem vonom kétségbe, hogy maga pompás főnök lehet, aki mellett öröm dolgozni. Dehát micsoda üzletkötő válna belőlem, én a határokon túl is mindenkivel hajbakapnék, elvesztenénk dédelgetett devizás partnereinket. Ráadásul én még németül is csak olvasni tudok és csak szakszövegeket. Lélektant. Mert csak az érdekel igazán, már úgy értem, a munkát illetően. És fájdalom, a vacsorameghívását sem fogadhatom el holnapra, sőt későbbre, máskorra sem. Valahogy úgy alakult, hogy évekre előre minden estém foglalt... És végül, ami a legfontosabb, a történtek után eszem ágában sincs, hogy elássam a csatabárdot, bár az igazat megvallva, Bolla kartárs nem igazán gusztusom szerinti ellenfél.

A kereskedelmi főosztály fiatal vezetője hátradől a székén.

— Remélhetem, hogy én az leszek? — érdeklődik most már karcos, kemény mosollyal. — Kevésbé primitív, kevésbé durva, mint Bolla Dénes, de talán valamivel veszélyesebb?

— Gondolom, ez rövidesen kitűnik — mondja elkomolyodva a pszichológusnő, cigarettát vesz elő köpenye zsebéből, rágyújt. — Jaj, bocsásson meg, milyen neveletlen vagyok, meg sem kínáltam, tessék, dohányzik?

— Nagyon kedves, de köszönöm, most nem kérek. A leghatározottabban cáfolom viszont, hogy maga neveletlen. Ellenkezőleg. Maga fölöttébb jólnevelt, ad az illemre, a látszatra, kényesen óvja tekintélyét, jóhírét!

— Ezt miből gondolja?

— Például abból, hogy az a piros Skoda, kormánya mellett a tévéből is ismert újságíróval, aki legjobb tudomásom szerint nős, családos ember, szóval az az autó, amelyik mindig megvárja magát munkaidő után, soha nem a gyár bejáratánál parkol, hanem két utcával odébb. Kerülni kell ugyebár a feltűnést, a szóbeszédet, nehogy az érintettek fülébe jusson...

A nő szemében hirtelen annyi vidám szikra kezd pattogó táncba, hogy kitelne belőlük egy istvánnapi tűzijáték.

— Egy frászt kell kerülni! — szögezi le derűsen.

— Azt a skodás újságírót, azt a tévéből is ismert Palkó Gézát, aki valóban nős, családos, én igenis szeretem, két éve viszonyom van vele, ma is együtt fogunk aludni... Maga viszont most gyorsan menjen a pokolba a tupírozott mosolyával, magánál még az a bödönfejű Bolla Dénes is százszor rokonszenvesebb... Ja, és még valamit! Én Palkó Gézáné vagyok, de itt a munkahelyemen a lánynevemet használom, ezen is publikálok majd a jövőben. Például egy tanulmányt a Minyovában lefolytatott MINOP-vizsgálatok eredményeiről! Különös tekintettel egyes főosztályvezetők sekélyes és sivár lelkivilágára.

15 óra 20 perc, a színhely változatlan, a szereplőgárda viszont 50 százalékban kicserélődött, Flock Róbert helyén most Bercze Lajos ül.

— Érdekes dolog az élet — tűnődik hangosan a fehérköpenyes, zöldesszürke szemű nő a csöpp íróasztal mögött —, hónapokig nem tudtam bejutni az üzem vezetőihez, ma meg ők adják egymásnak a kilincset — na lám! Talán tíz perce sincs, hogy a kereskedelmi főosztály vezetőjét rúgtam ki innen.

A tatárbajszú óriás öszszehúzta magát.

— Kegyed..., kegyed kirúgta Flock Robit?!

— Repült, mint a pinty! Ugyanis nem rajongok érte, ha egyidejűleg korrumpálni, lefektetni és zsarolni akarnak. Ez így együtt sehogy se megy... Az ön látogatását minek köszönhetem?

— Kérem, biztosíthatom: nekem semmiféle erőszakos szándékom nincsen, ne tévessze meg marcona honfoglaló-külsőm. Mindösszе egyetlen kérdésem lenne. Azzal a bizonyos szemüveggel kapcsolatban.

— Hát már a főmérnök kartárs is tud róla?! Persze, nem baj, sőt. Mi volna hát az a kérdés?

— Tételezzük föl, hogy kegyed egy illetőnél kimutatja az optikai műszer segítségével, hogy nem igazán rátermett arra a felelős műszaki posztra, amelyet a körülmények különös összejátszása folytán közmegelégedésre tölt be évtizedek óta. Jobb későn, mint soha, az illetőről kiderül az igazság, nem kártékony elem, de nem is a legalkalmasabb. Jelzi-e azonban ugyanakkor az az instrumentum, hogy a szóbanforgó személy esetleg értékes más irányú felkészültséggel és képességekkel rendelkezik? Mondjuk el tudná vezetni a legigényesebb szálloda, bármely osztályon felüli vendéglátóipari üzemegység konyháját? Mutatja-e a műszer, hogy az illető — szakácsművész a szó legnemesebb értelmében?

Semmi kihívó pengevillanás, a kötekedés legparányibb jele sincs most Timár Angéla tekintetében, inkább részvét, megindultság bújkál a szép macska szempárban, amint látogatója mondókáját hallgatja.

Csak hosszú szünet után, vontatottan, nehézkesen, picit restelkedve válaszol a feltett kérdésre.

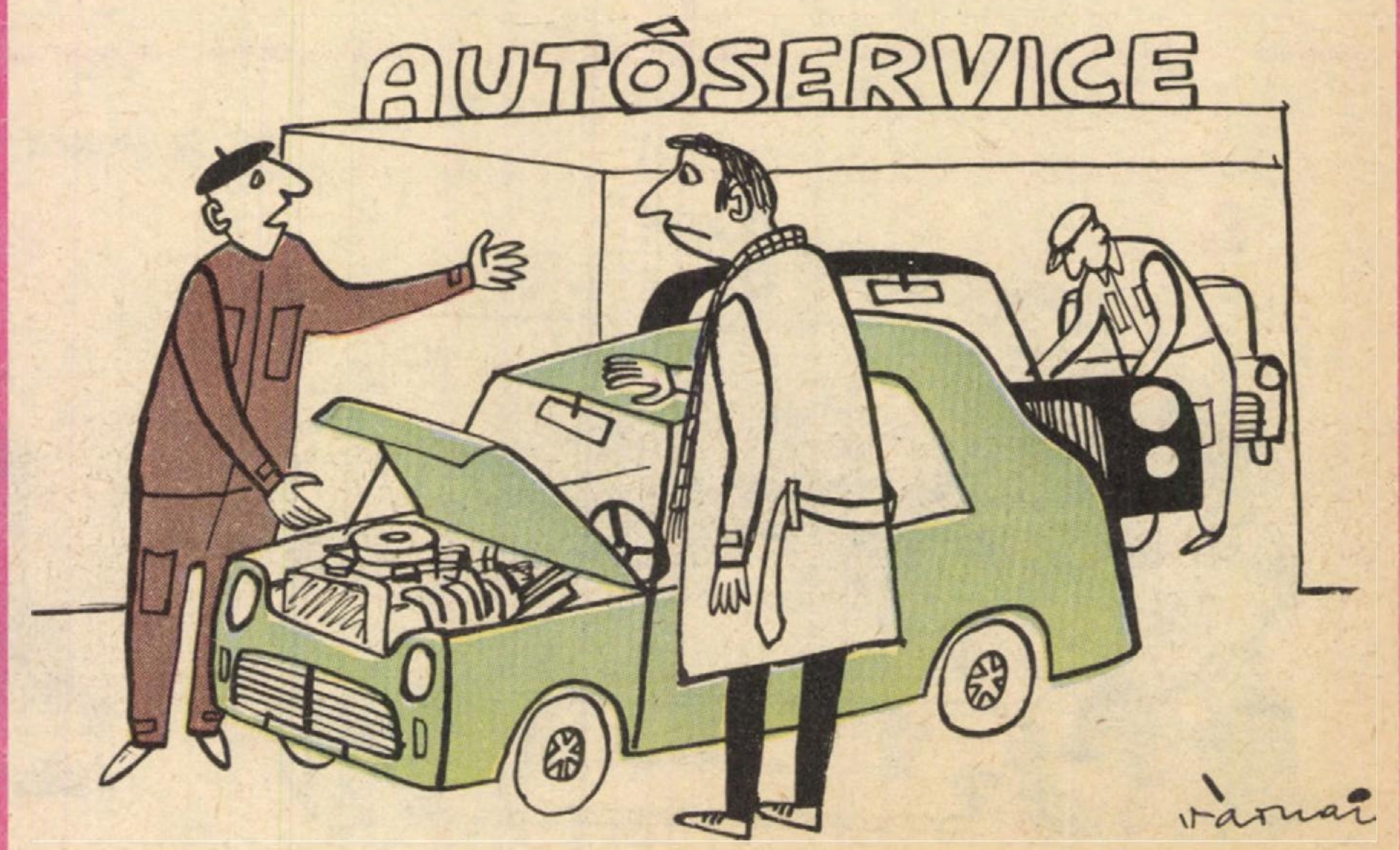
— Nem, drága főmérnök kartárs, sajnos, semmi ilyesminek a jelzésére nem képes az a szemüveg... Magában bízom, magának elárulom az igazat, de nehogy lebuktasson... Elsősorban Bolla kartársnak nem szabad semmiképp tudomást szereznie róla, hogy...

Erélyes kopogtatás az iroda ajtaján.

És engedélyt sem várva már be is nyit Bolla Dénes!

(Folyt. köv.)

JAVÍTÓ SZOLGÁLAT

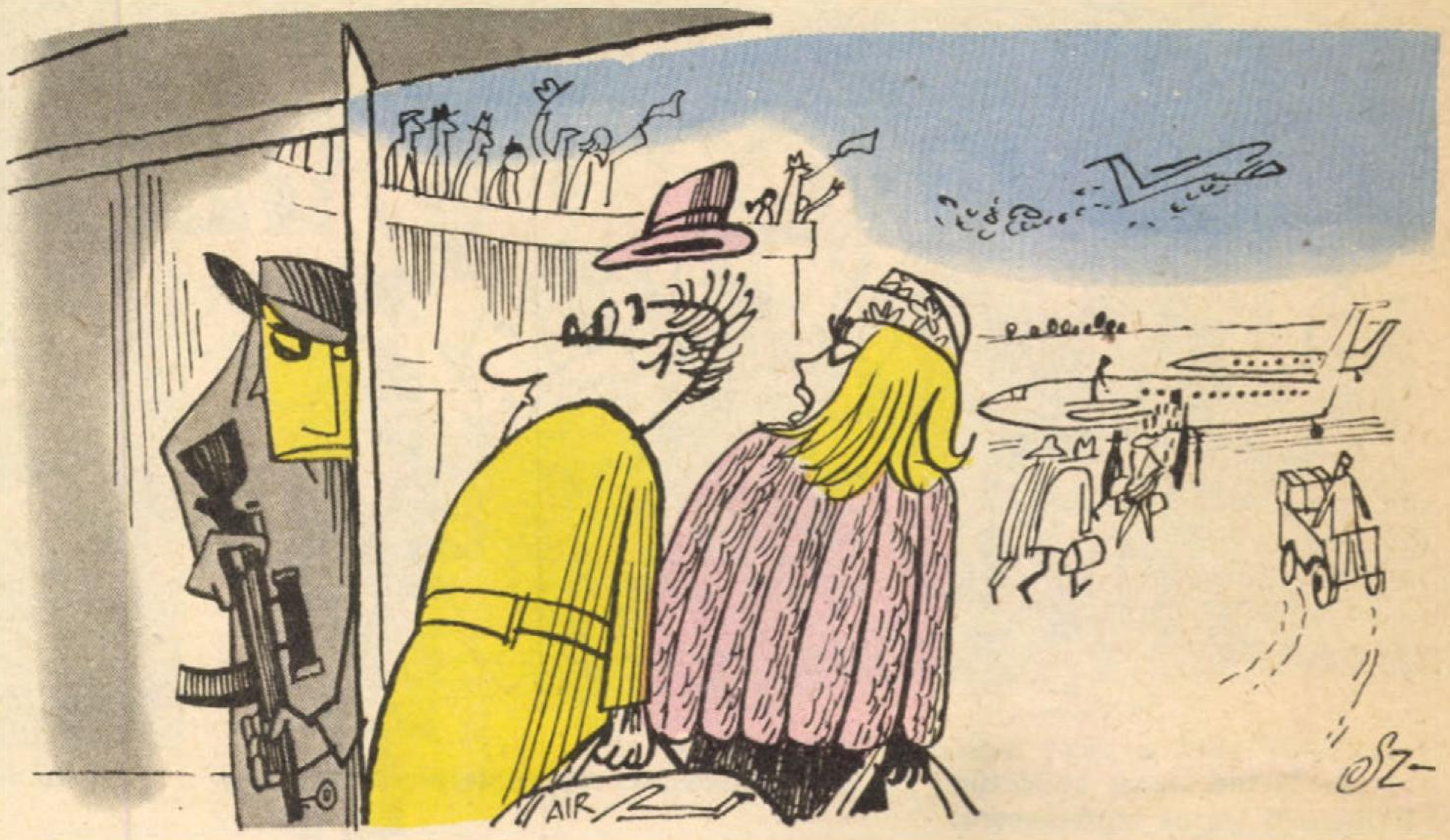

– Tisztelt uram, az egyetlen, ami nem szorul javításra: a hűtővíz!

SOKADIKA

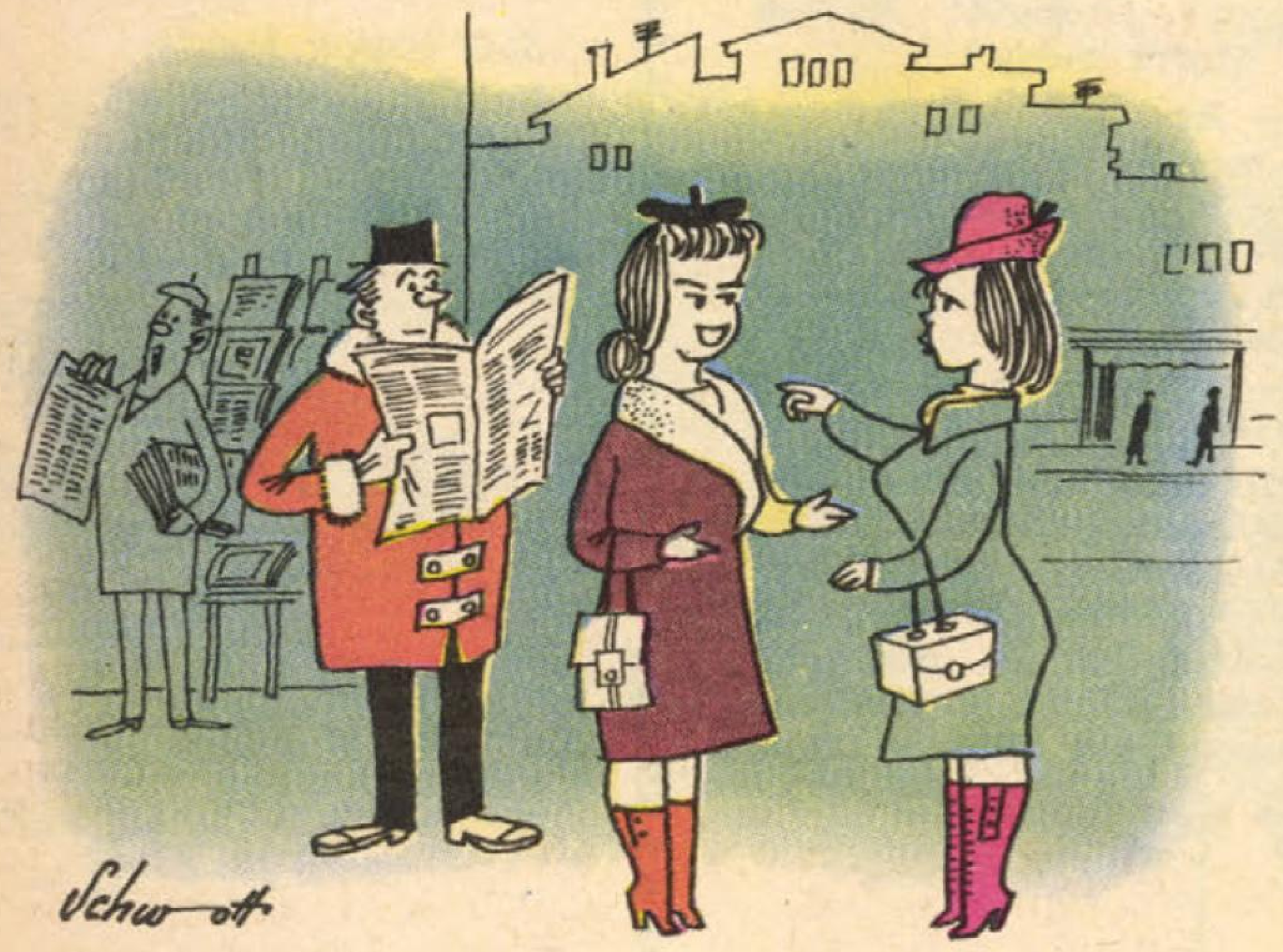

NYUGATI REPÜLŐTÉREN

– Te, ennél fegyver van!
– Igen, ő a mesterlövész!

BARÁTNŐK EGYMÁSKÖZT

– Új kabátja van a férjednek?
– Dehogy. Új férjem van.

ABSZOLÚT ELTÉRÍTÉS

JAVASLAT

Olvasom az újságban: a szakemberek azon törik a fejüket, hogyan tehetnék könnyebbé a diákok életét?

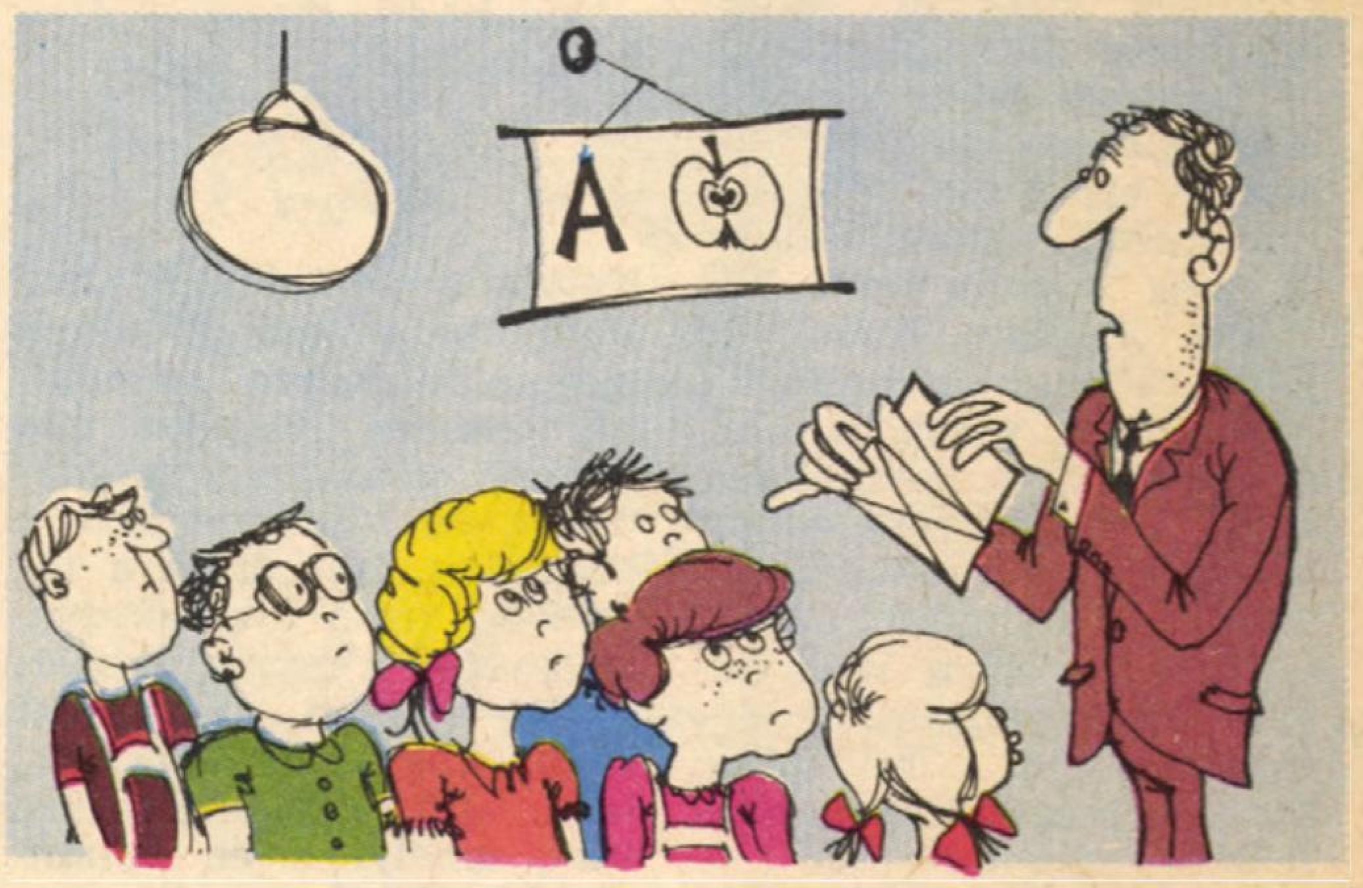
A tanulók túlterhelése — úgy látszik — visszatérő probléma, mert már az én időmben, huszonöt-harminc évvel ezelőtt is cikkeztek erről az újságok.

Mi hát a megoldás? Csökkenteni a tananyagot? Igen, ez látszik a legegyszerűbbnek, de csak látszik! Ilyenkor ugyanis megindul a vita: *mit* hagyjanak ki a megduzzadt ismeretanyagból?

Nos, amíg a vita eldől, lenne egy áthidaló javaslatom. Diákkorom legszebb emlékei közé tartoznak az úgynevezett lyukas órák. Amikor az osztályfőnökünk, vagy az igazgató bejelentette, hogy ez vagy az az óra elmarad. Nincs tökéletes boldogság, állítják a filozófusok, de mi akkor tökéletesen boldogok voltunk. Legalább is úgy emlékszem. Az ajándékba kapott lyukas óra mamorossá tett minket: az egyik fiú vad táncban fejezte ki örömét, a másik fiú a fejére állt. Volt, aki enni kezdett, mint aki két hete nem evett, és volt, aki lehunyt szemmel, mozdulatlanul élvezte a gyorsan csordogáló perceket, másodperceket. A lyukas óra úgy hatott ránk, mint egy különleges gyógyfürdő, és mi vidáman úszkáltunk benne: felfrissültünk és új erőre kaptunk. Sőt! Csodák is történtek! Azok a fiúk, akik némán ültek az órákon, beszélni kezdtek és a süketek, akik sohasem hallották meg a tanár kérdéseit, újra hallottak. Mi ez, ha nem csoda?

Most, hogy e sorokat írom, újra magam előtt látom az osztályt: mindenki mozog, nyüzsög, szorgoskodik. A levegőben labdák repdesnek és iskolatáskák, s mindenki egyszerre beszél, hogy mit, azt nem érteni, de nem is fontos.

Javaslatom tehát a következő: az óraadó tanár kapjon az igazgatótól egy lezárt borítékot, amit kizárólag az óra első perceiben bonthatna fel. A borítékban legyen egy papírlap, amelyen vagy az olvasható, hogy: *„Tessék az órát megtartani!"*, vagy az, hogy *„lyukas óra"*. A lyukas órák számát természetesen a tanfelügyelőség vagy a Művelődésügyi Minisztérium határozná meg. Ezzel a módszerrel — úgy gondolom — sikeresen harcolhatnánk a diákok túlterhelése ellen, mert egy

A lyukas óra sok mindenre jó: meditációra és testedzésre, tanulásra és játékra. Ez az ötven perc visszatérés az ősállapotba, a civilizációt megelőző időkbe, amikor még gondtalanul éltek az emberek és ártatlanul.

Azért magyaráztam el ilyen hosszadalmasan a lyukas óra örömeit, hogy másokban is fel tudjam idézni e percek titokzatos varázsát, de úgy érzem, lehetetlenre vállalkoztam. A lyukas órának íze, illata volt és azt nehéz szavakkal visszaadni. Csak az értheti meg, csak az érezheti át, aki már részesült ebben a jótéteményben.

lyukas óra többet ér a diáknak, mint egy szabad délután, lecke és szakkörök nélkül. Ezt tapasztalatból mondom. Ha elfogadják a javaslatomat, nem kellene csökkenteni a tananyagot, mert egyetlen diák sem morogna a túlterhelés miatt. Miért is morognának? Ha szerencséjük van, a borítékban az áll: *„Lyukas óra"*.

S még egy haszna lenne a javaslatomnak. A gyerekek már az iskolában megtanulnák: jó dolog a tudás, de szerencse is kell hozzá...

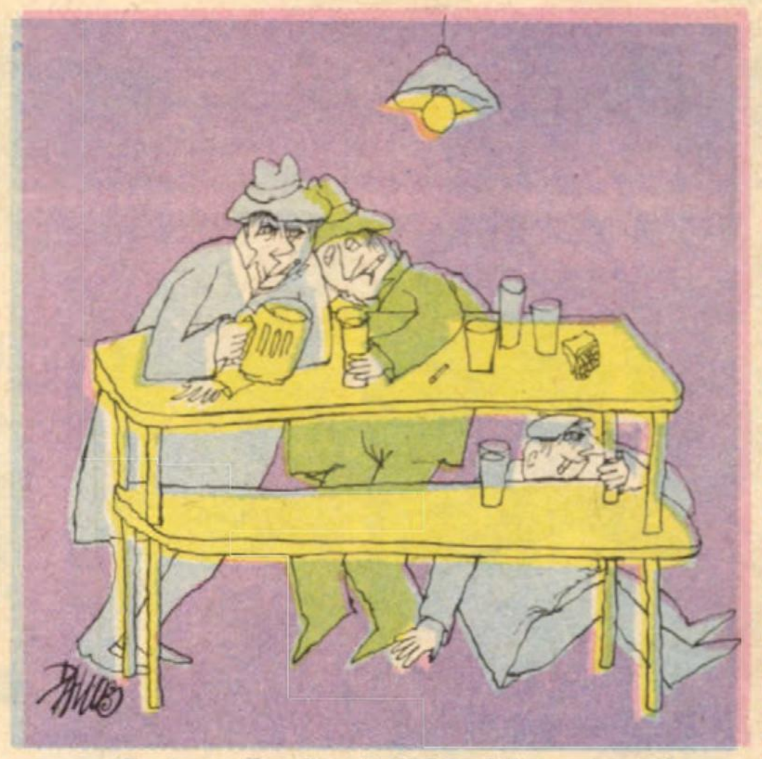
Mikes György

SZERÉNY AJÁNDÉK

– Tudod, most költöztünk be az új lakásba, így legfeljebb csak egy influenzát kapok karácsonyra.

SZURKOLÓK

– Te is a Fradi miatt ittad le magad?

Kutyanyelv

1

L. I. meséli az alábbi történetet:

„Avval a tervvel mentem be reggel a hivatalba, hogy meglógok egy órácskára és elszaladok a gázfűtési engedélyemért. Tudod, a cserépkályhánkba akarok otthon gázfűtést bevezetni és mindenféle papír kell hozzá, előzetesen. Mondom a kollégámnak: »Pirikém tartsd a frontot, ha keresnek, maximum egy óra múlva itt vagyok!« Szóval, elmentem az engedélyemért, F.-néhez utasítottak, a kerületi gázfiókba, de F.-né nem volt bent, valami helyszíni szemlére ment ki. Mindegy, most már megvárom — határoztam el — legfeljebb majd odabent morognak egy kicsit. Már egy óra hosszat vártam F.-nére és még mindig nem jött vissza. Közben mások is jöttek, többen vártunk F.-nére, de a kollégái megnyugtattak bennünket, F.-né minden pillanatban megjöhet, mindössze egy helyszíni szemlére szaladt ki. Tizenkettőkor már nagyon ideges voltam, betelefonáltam a hivatalba: nincs-e még botrány odabent? »Semmi zűr — nyugtatott meg Piri — a főnök sincs bent, és ketten várnak mindössze, az egyik közben elment, hogy majd visszajön.« Most már csak azért is kivárom F.-nét, határoztam el bosszúsan, mégis szemérmetlenség ennyit elmaradni, mert hogy nem a helyszíni szemle tart ilyen sokáig, ahhoz kétség sem fért.

Kettőkor megint felhívtam Pirit, háromkor F.-nének még híre-hamva se volt, hát minden ízemben dühöngve otthagytam a gázfiókot és visszamentem a hivatalba. Hát ki ül a folyosón, rám várakozva, falfehéren a mérgelődéstől: F.-né! Negyed tíz óta itt várja, hogy megjöjjek, valami kiviteli engedélyre várt, amelynek én voltam az előadója!"

2

Dr. P. — neves kórházi főorvos, kandidátus — a Múzeum körúton összefut Á.-val, régi iskolatársával. Harminc évvel ezelőtt együtt érettségiztek a Bolyaiban. Viharos kézszorongatás:

— Ezer éve!

— Hogysmint? És hol?

Á. vidáman legyint:

— Én? Semmi! Névtelen műszaki fej vagyok, beosztott irodakukac. Nem lehet mindenkiből híres ember! Te aztán beérkeztél!

— Persze — hagyja rá P.

— A tévében is láttalak! — mondja irigyen Á. — Ugye jól élsz?

— Nem panaszkodom — mondja P.

— Azt elhiszem! — jegyzi meg Á. mohón. — Képzelem, mit tudsz te keresni, öregem! Dől hozzátok a pénz! A feleségem nemrégen kórházban volt az idegeivel. Azt hiszed, hogy én nem adtam? Háromszáz forintot adtam, rendesen adtam?

— Rendesen — bólint dr. P.

— A ti szakmátok aranybánya! — állapítja meg lelkesen Á., és egy kicsit bosszús lesz. — Én is gondoltam arra, hogy orvosnak menjek az érettségi után — emlékezik Á. — Kár, igazán kár. Most aztán robotolhatok, sokszor még haza is viszek munkát! — kiált boldogtalanul. — Azt hiszed, élvezni tudom, hogy végre a saját, kertes kis házamban lakom? Ördögöt! Nektek jó! Merre mégy?

— Az ötös autóbusszal — mondta a főorvos.

— Rossz a kocsid?

— Nincsen.

Á. hunyorogva nézte volt osztálytársát:

— Jól van na — vigyorgott teliszájjal Á. —, én nem faggatlak. De örülök, hogy nem panaszkodtál.

— Nem én! — búcsúzott P. jókedvűen és ment az autóbuszhoz, Á. pedig az úttest szélén várakozó gépkocsijába ült.

Sokan lesznek, akik ezt a történetet elolvasva, azt mondják majd rá: nem jellemző.

Jellemző, hogy sokan lesznek majd, akik ezt fogják rá mondani.

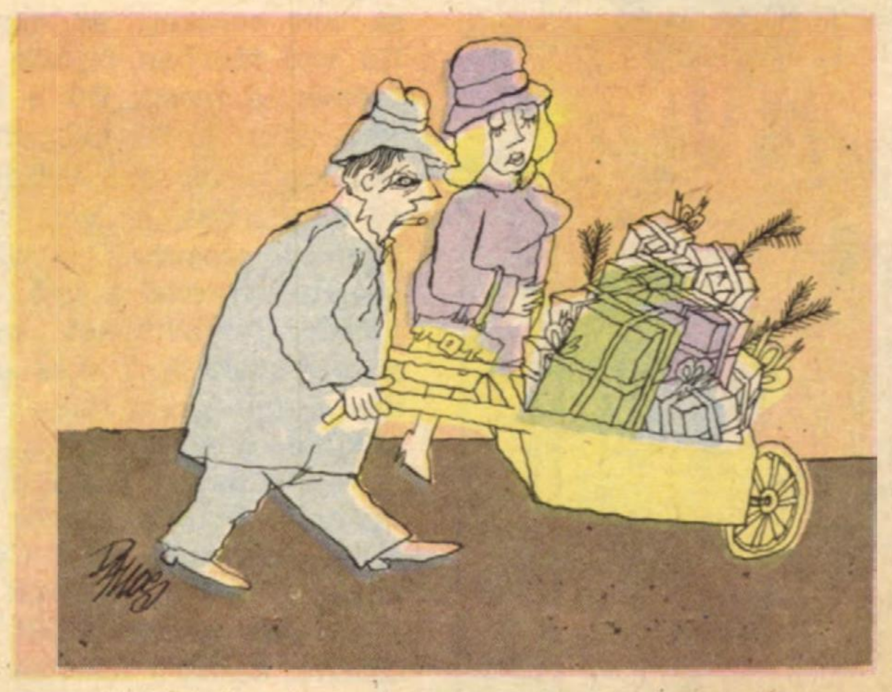
Somogyi Pál

PRECIZ FRESKÓFESTŐ

– Én határidőre szerződtem! Arról nem tehetek, hogy a mennyezet még nem készült el!

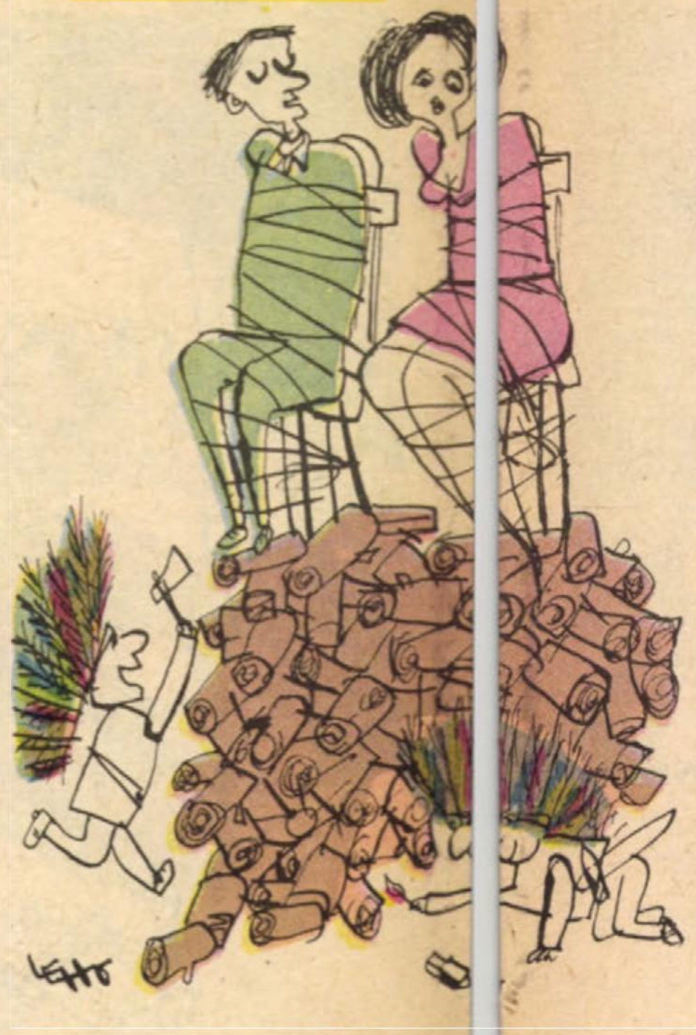
KARÁCSONYI BEVÁSÁRLÁS

– Miért kell neked minden rokonoddal tartani a kapcsolatot?...

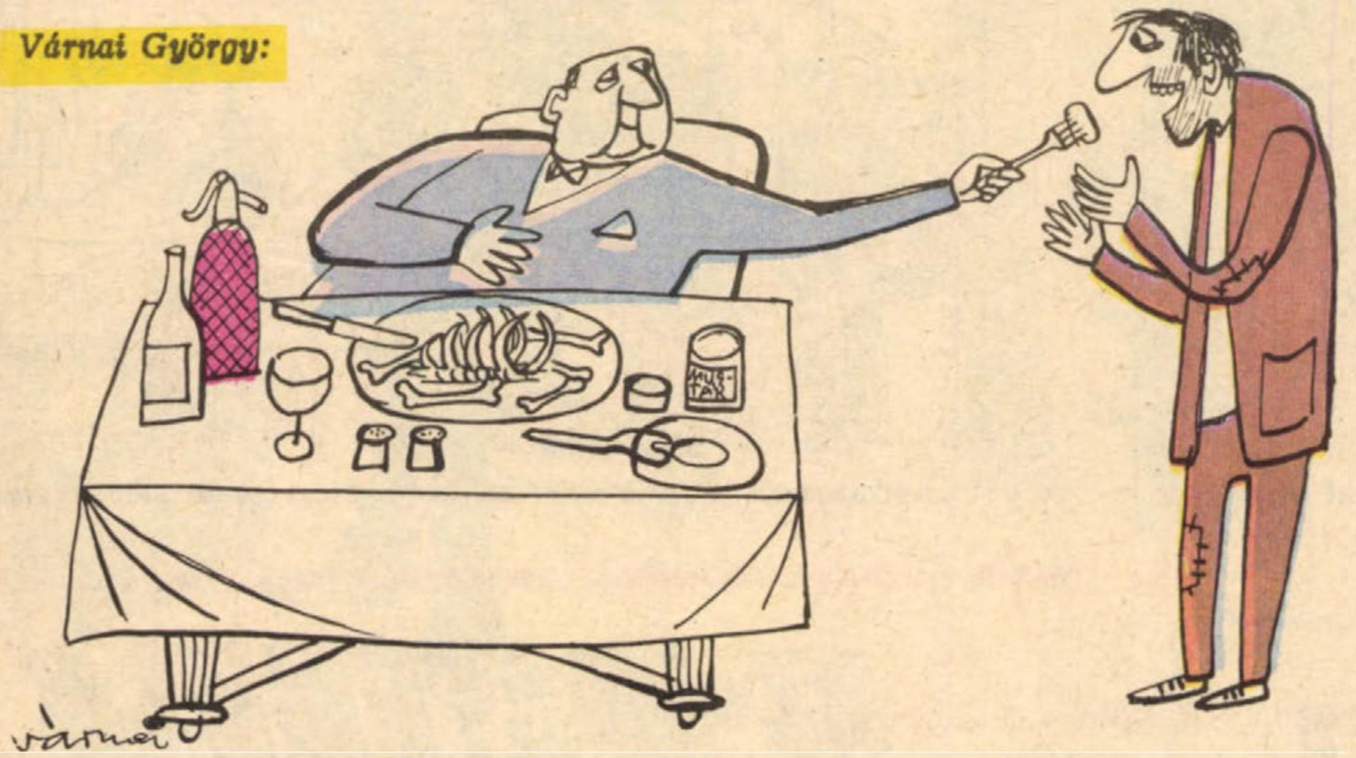
MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
Mi az abszolút szeretet?

Lehoczky István:

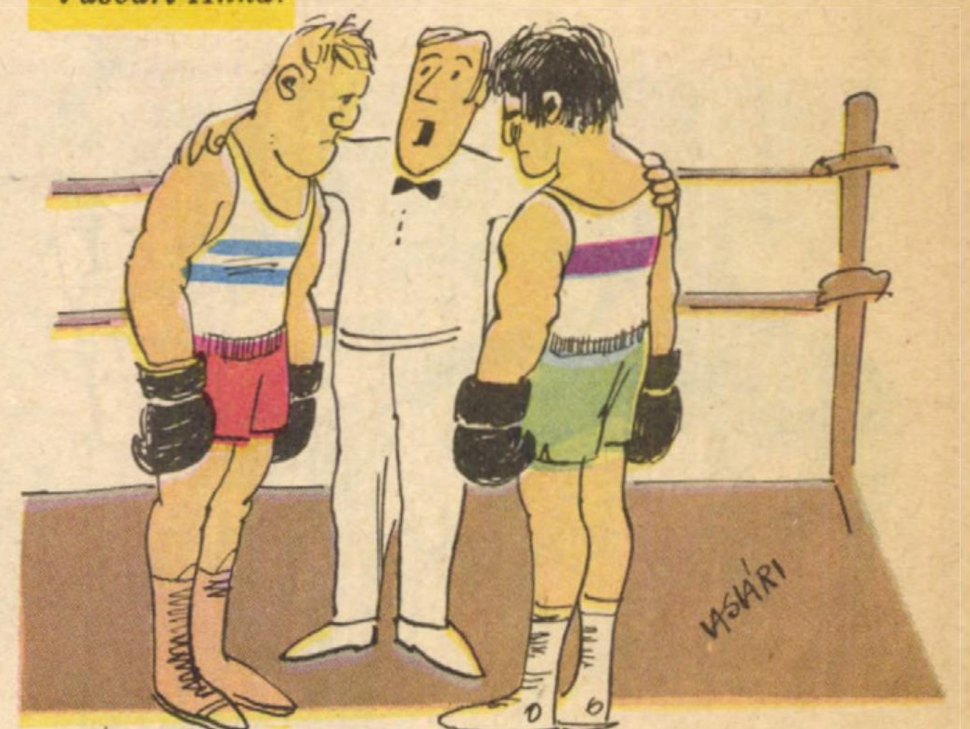
– Ugyan, anyukám, mil kor játszanának, ha nem most?!

Várnai György:

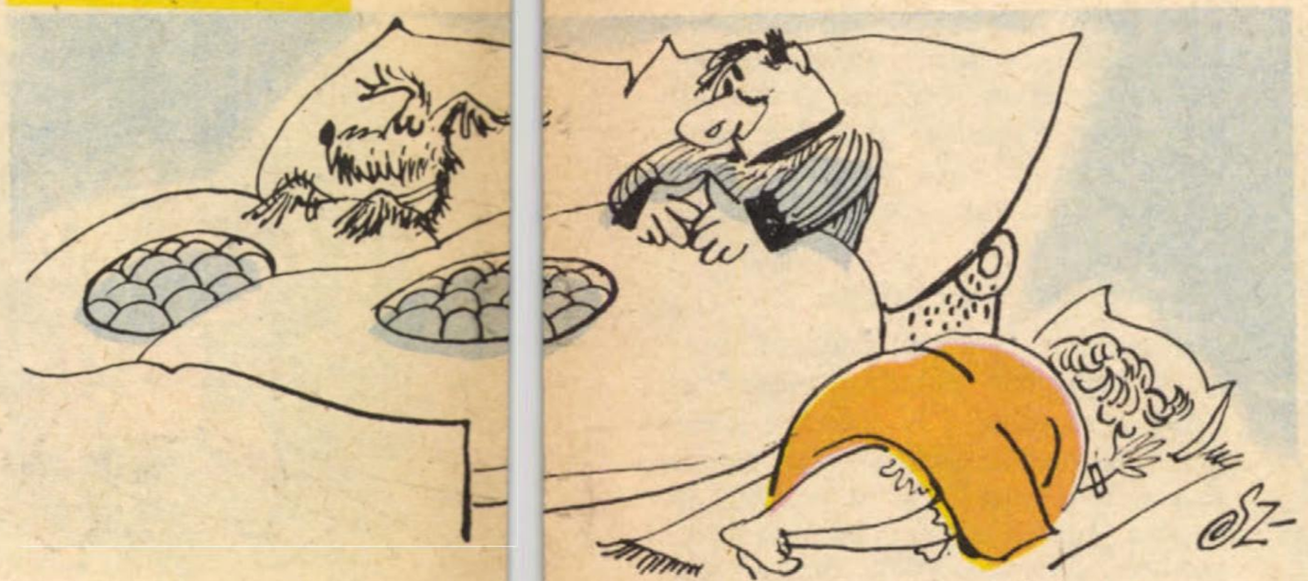
– Ha valaki odaadja az utolsó falatját is...

Vasvári Anna:

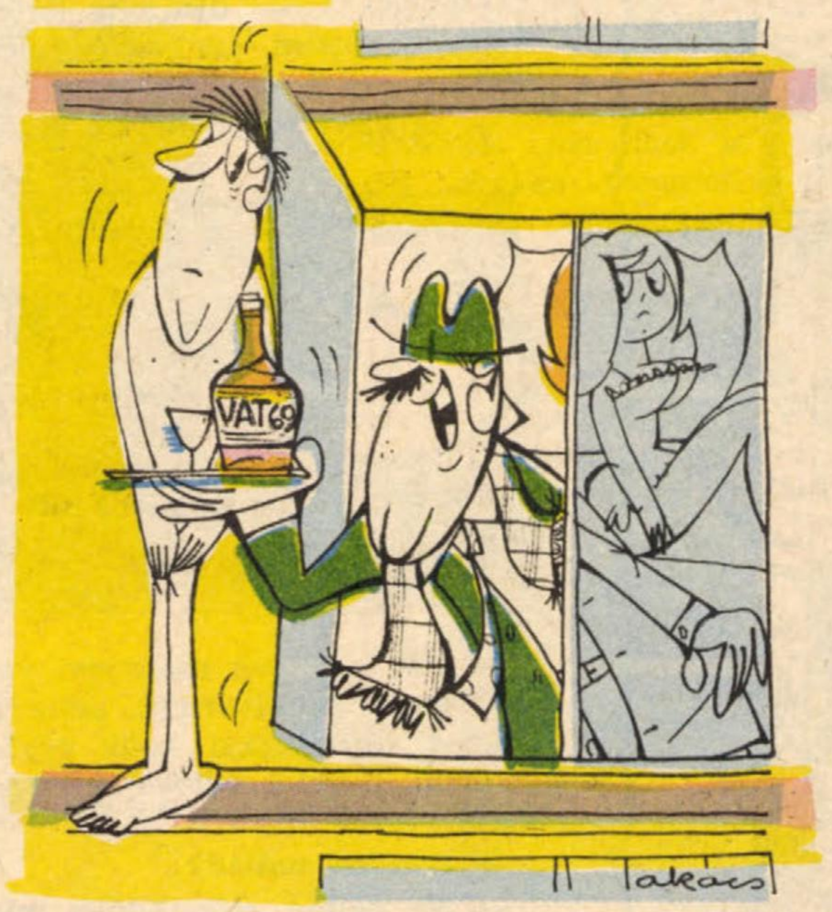
– Gyerekek, hát nem jobb a békesség?...

Szür-Szabó József:

– Ez.

Takács Imre:

– Igyon egy kis lélekmelegítőt, barátocskám!

Mészáros András:

– Nem érdemellek meg, fiacskám, inkább lemondok rólad!

Sajdik Ferenc:

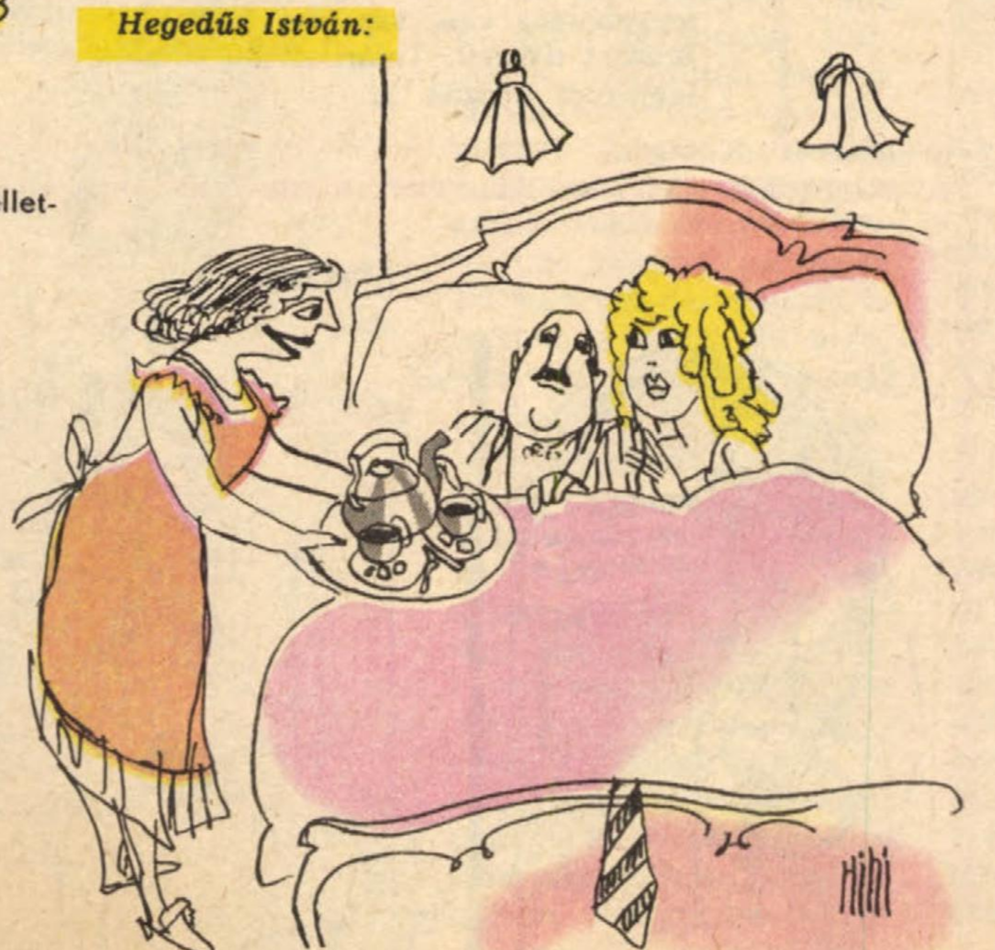
– Eljöttem, kisfiam, hog gy életednek ebben a döntő órájában melletted legyek...

Fülöp György:

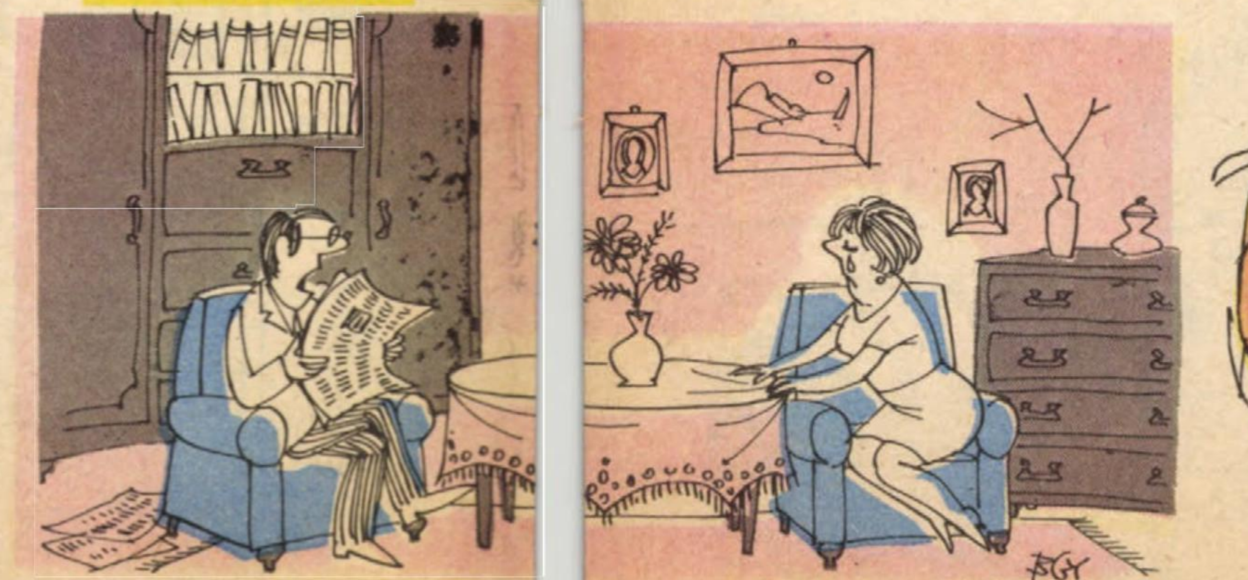
– Már megint beleadtad a lelkedet, fiacskám?

Hegedűs István:

– Őszintén örülök a sikereidnek, Emil!

Brenner György:

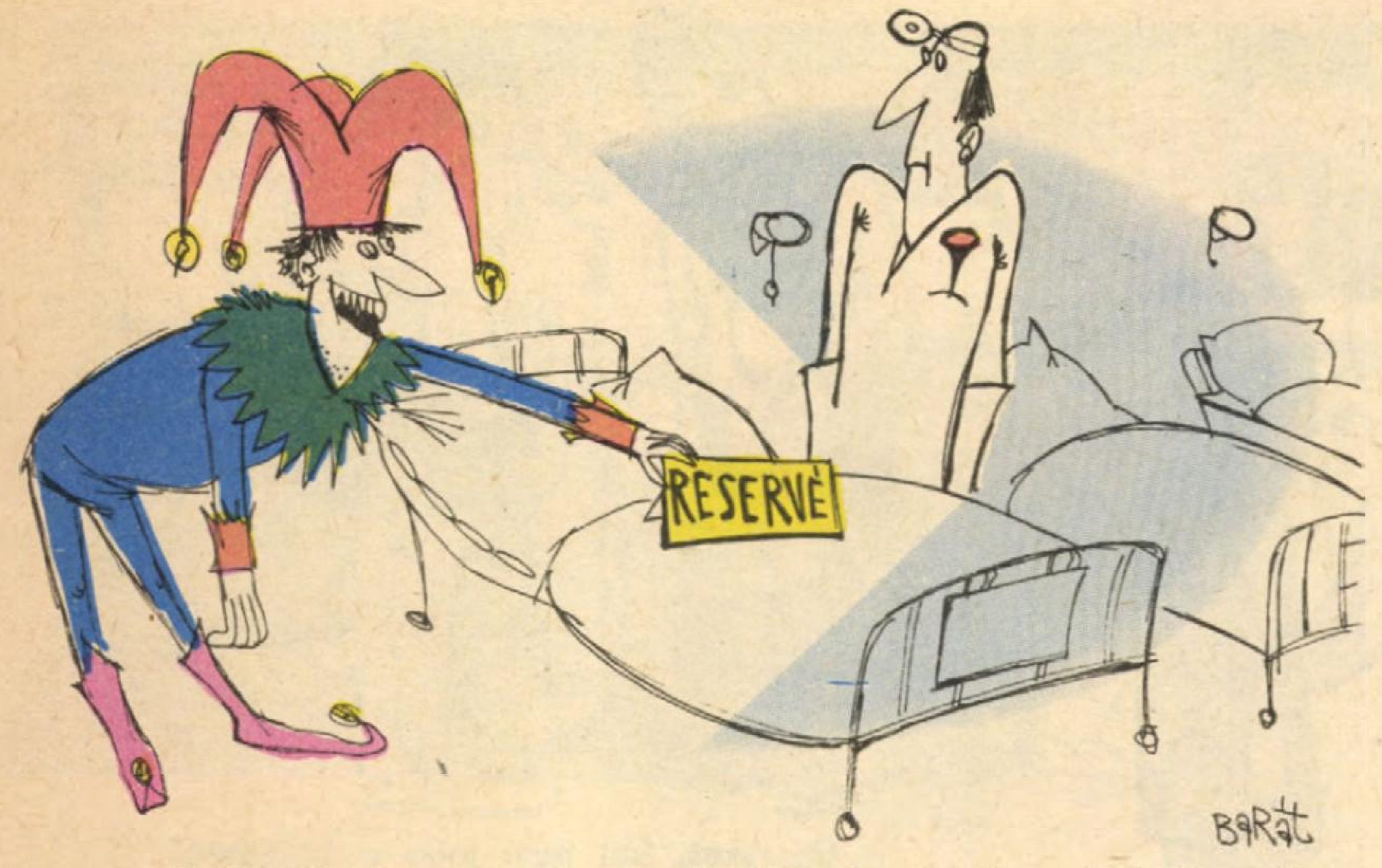
– Utoljára mondom: Sze-ret -lek! De most szeretnék olvasni!

Balázs-Piri Balázs:

– Nagyon szeret, mindenhová utánam jön...

ELŐRELÁTÓ EMBER

– Doktor úr, az ünnepek után feltétlenül számíthat rám! Vagy ételmérgezéssel, vagy alkoholmérgezéssel jövök!

A SZERETET ÜNNEPÉN

– Húsvétkor majd megint eljön az apád. Most gyere szépen vacsorázni!

MIRE JÓ A GYORSOLVASÁS?

Nem megyek én a hivatalhoz
mért? hogy ott állítsanak falhoz?
És ott érjen a legnagyobbik károm,
ha elsüllyesztik órjás találmányom?
Ellenben itt, egynéhány röpke sorban —
mert időnk bizony rohan e futó korban —,
összpontosítva minden figyelmemet
— lássuk fölfedezésemet!
Mert azt olvasom szinte szakadatlan
ismeretterjesztőben és heti, napilapban,
a logikát kutatva, semmi mást:
hogy tanuljuk meg a gyorsolvasást!
Mi itt a cél? Klasszikusoknál semmi,
Tolsztojt, Jókait nem tudod bevenni
percek alatt! S ha egy sort elmulasztasz,
a gondolat után hiába szalasztasz!
Másról van szó! A közvetítésekről,
darabról, filmről s ilyen egyebekről.
Mit máris gyakorol sok rendező,
no persze kutat, mert hát ilyen ő.
És művészei oly módon hadarnak,
hogy félsz, még egymás szavába harapnak.
Hogy mit akarnak? A felét sem érted,
csak blablát hallasz, pedig azt nem kérted.
S ha egy-egy felírás is feltűnik,
elolvasnád, de nyomban eltűnik.
De mégis vársz. Mert buzgón keresed
a feszültséget, érdekességeket
s ez ötlik szemedbe: „Fin", mely fölkavar
sőt alaposan még meg is zavar.
Ezért kell, kérlek megtanulnod,
szűk fejed körül tágítsd ki a burkot,
hogy te is megértsd, amit ott hadarnak
te szegény, ámult, elmaradt magyarnak.

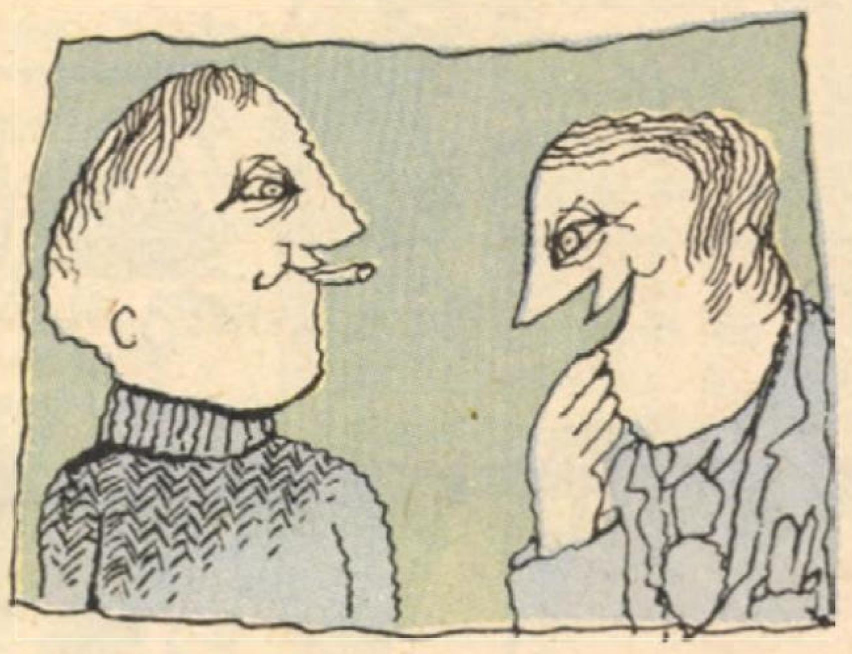
Lovászy Márton

AZ INGYENÉLŐ

Ede barátom sugárzó arccal ült le az eszpresszóban asztalomhoz:

— Képzeld — újságolta örömmel —, vettem egy meleg pulóvert.

— És ezért vagy ennyire derűs?

— Már egy éve szerettem volna venni, de kivártam, amíg az eladást sorsjátékkal kötik egybe. Tudtam, hogy a pulóverre is sor kerül.

— Honnan tudtad?

— Na hallod, előbb-utóbb minden árucikk mellé adnak sorsjegyet, csak türelemmel kell várakozni. Amint kitették a táblákat a kirakatokba arról, hogy „Télen vásárol, tavasszal nyerhet", nyomban megvettem a pulóvert. Ha szerencsém van, kéthetes külföldi utazást nyerek. Talán az én sorsjegyemet húzzák ki.

— Nem rendelsz kávét? — kérdeztem, mert láttam, hogy a pincér a rendelést várja.

— Nem vagyok bolond eszpresszóban kávét inni! Rengeteg kávét vásároltam, amióta a csomaghoz totószelvényt ajándékoznak. Otthon főzöm meg a kávét és ha szerencsém van, kétszoba-hallos lakást nyerek.

— Ügyes ember vagy.

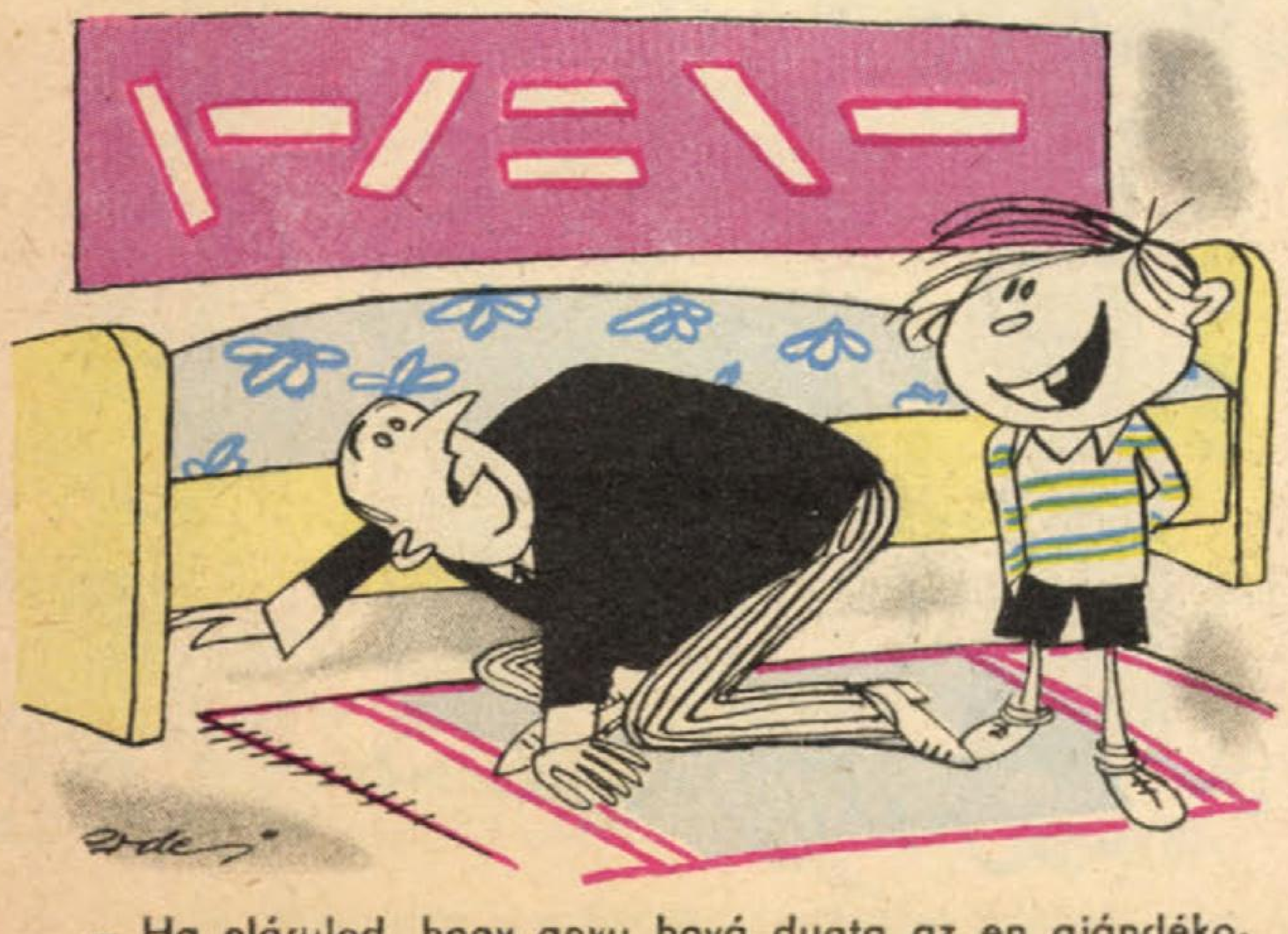
— Sajnos nyáron pechem volt. A szabadtéri előadás jegyéhez sorsjegyet adtak. A nyertes közepes előadást látott de egy remek Zsigulit kapott. Te is figyelhetnéd a hirdetéseket! Remek dolgokhoz lehet ingyen hozzájutni. Persze meg kellene reformálni ezeket az ajándékozásokat úgy, hogy összefüggés legyen a vásárolt áru és az ajándék között. Mi köze van például a totószelvénynek a kávéhoz, a pulóvernek a németországi körutazáshoz? Nekem célszerű elgondolásaim vannak ezen a téren. Itt van például a menyasszonyi kelengye. Szerintem utalványt kellene hozzá adni egy ügyvédi munkaközösséghez.

— Hol itt az összefüggés?

— Na hallod? Az utalvány egy ingyenes bontóperi tárgyalásra jogosítana.

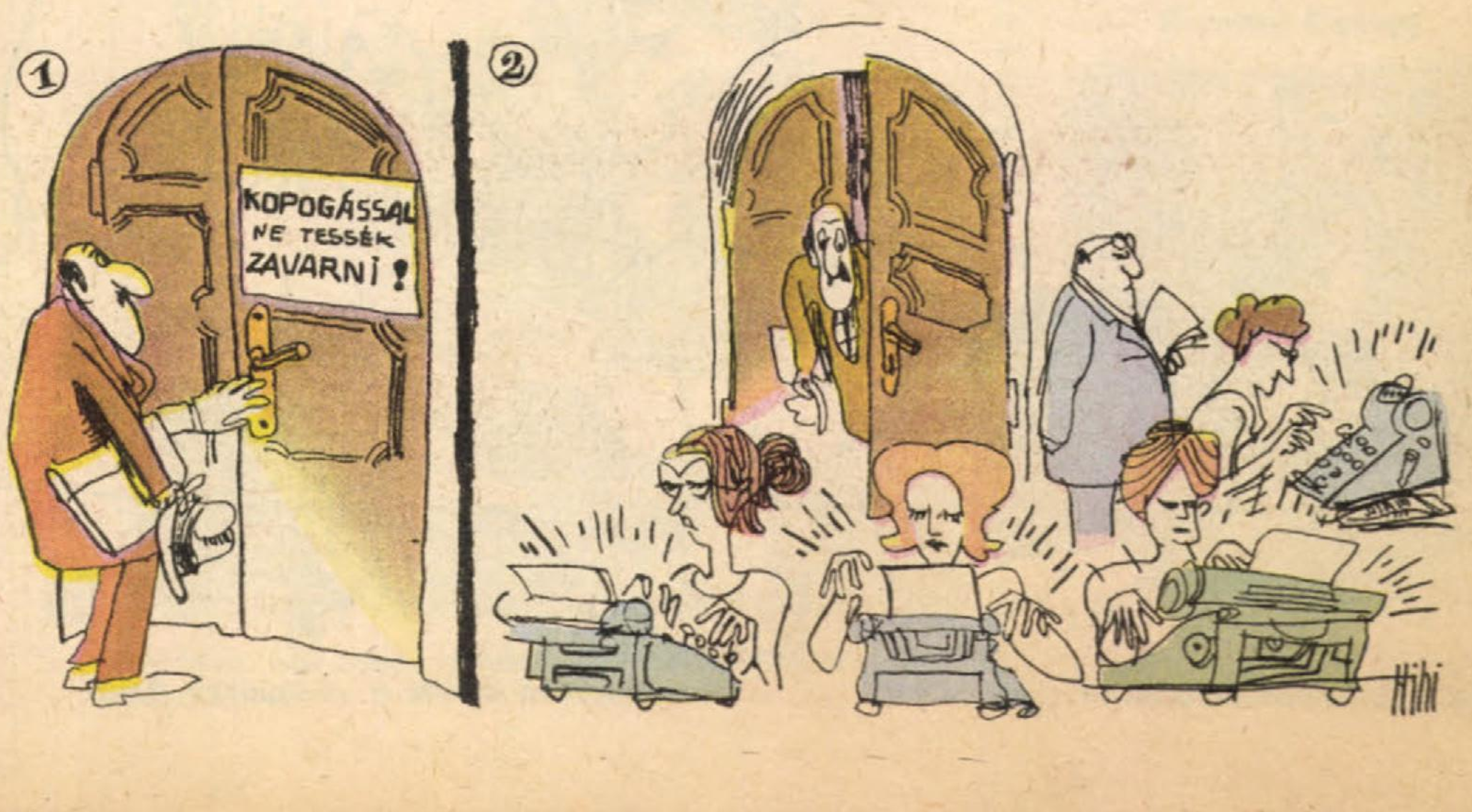
Palásti László

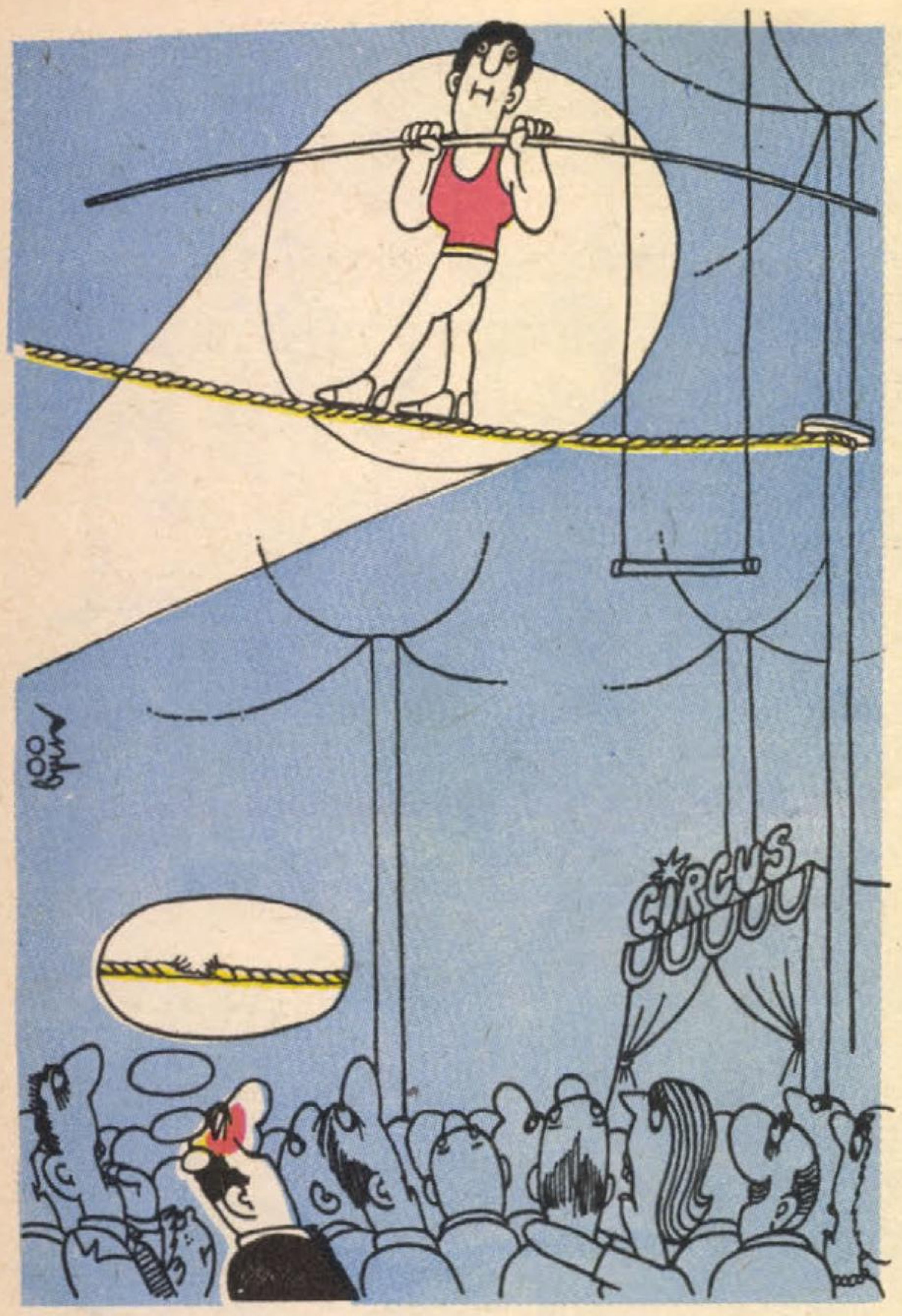
FÉRFISZOLIDARITÁS

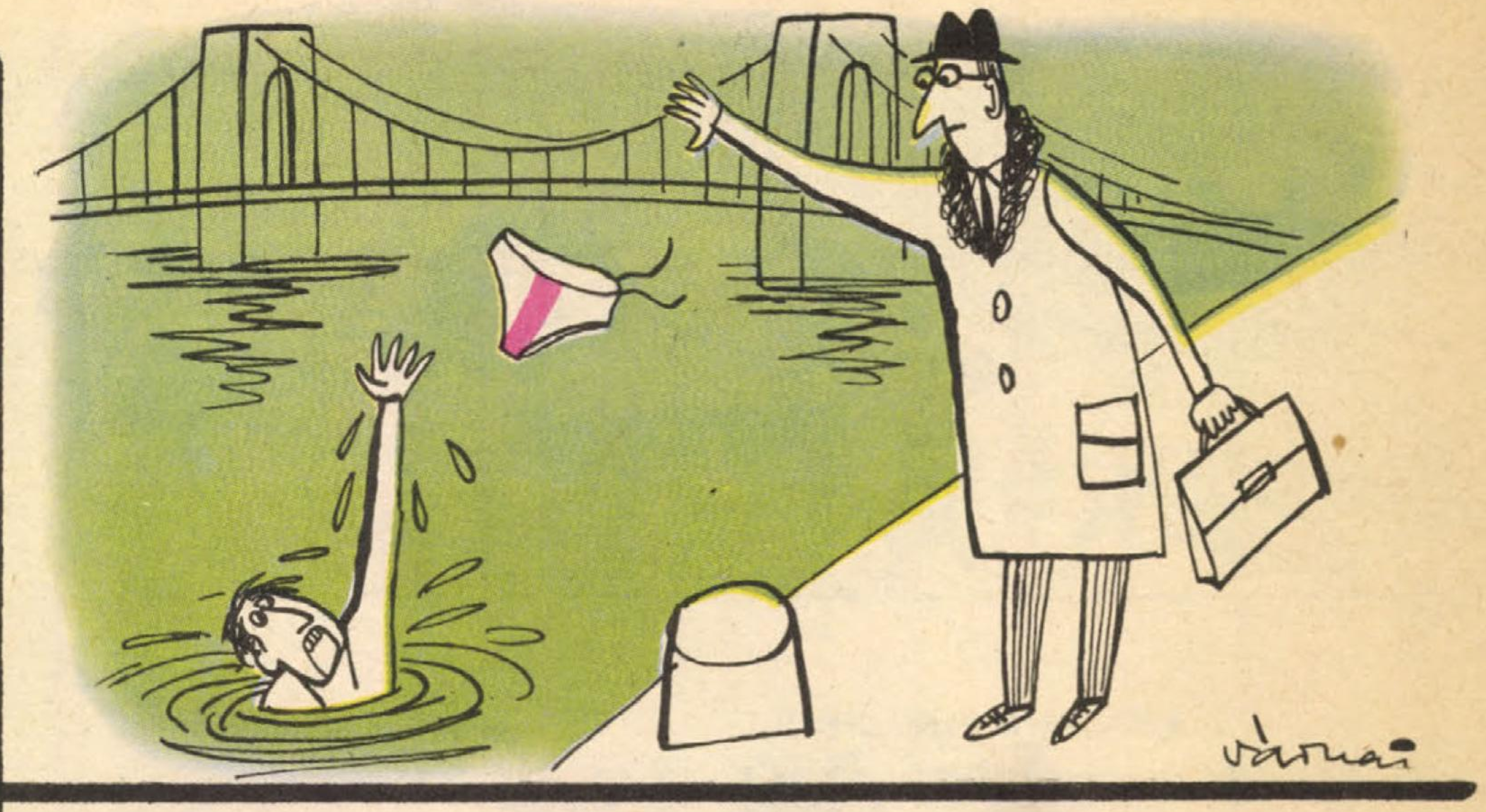

– Ha elárulod, hogy anyu hová dugta az en ajándékomat, én is elárulom, hová dugta a te ajándékodat.

BÜROKRÁCIA

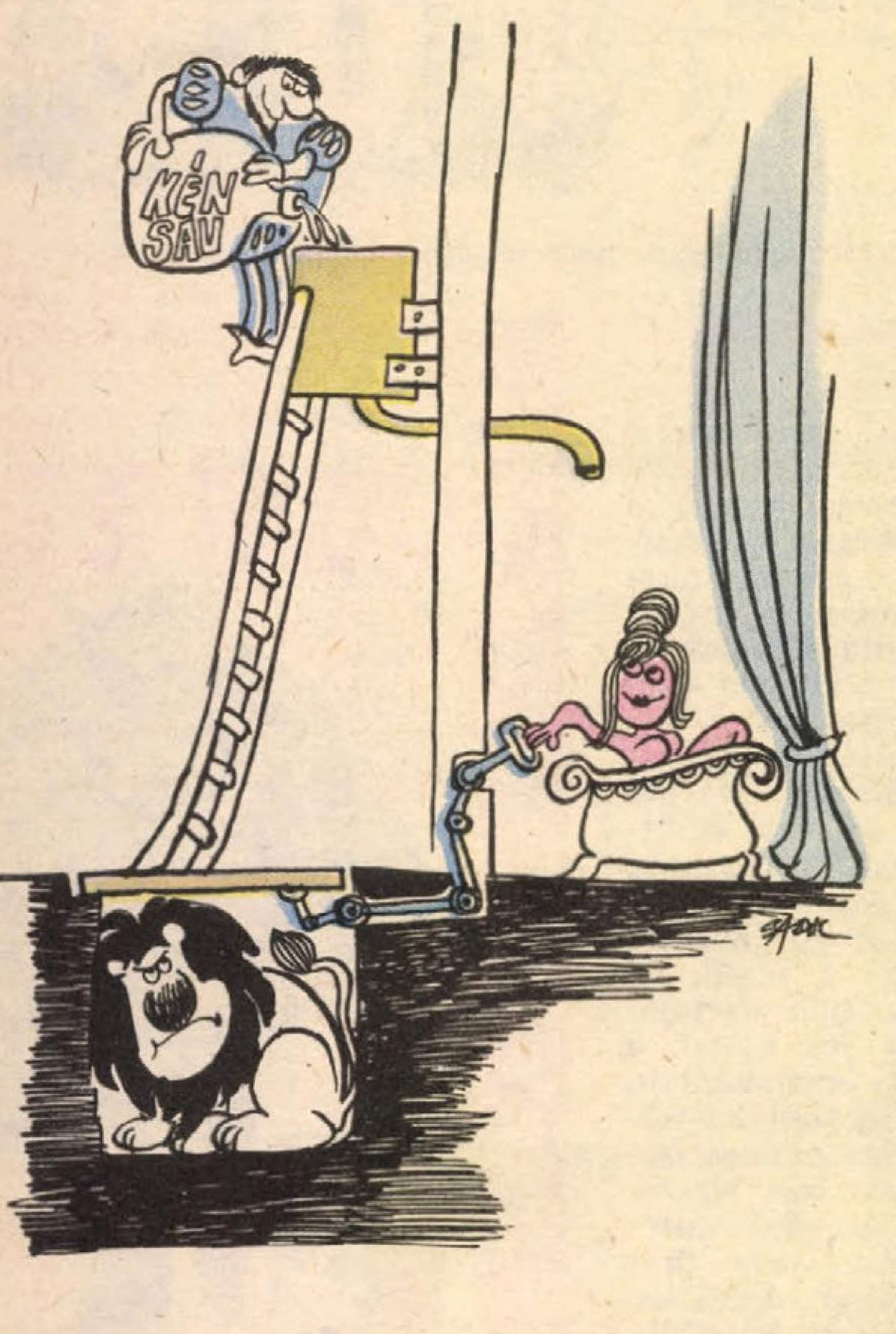

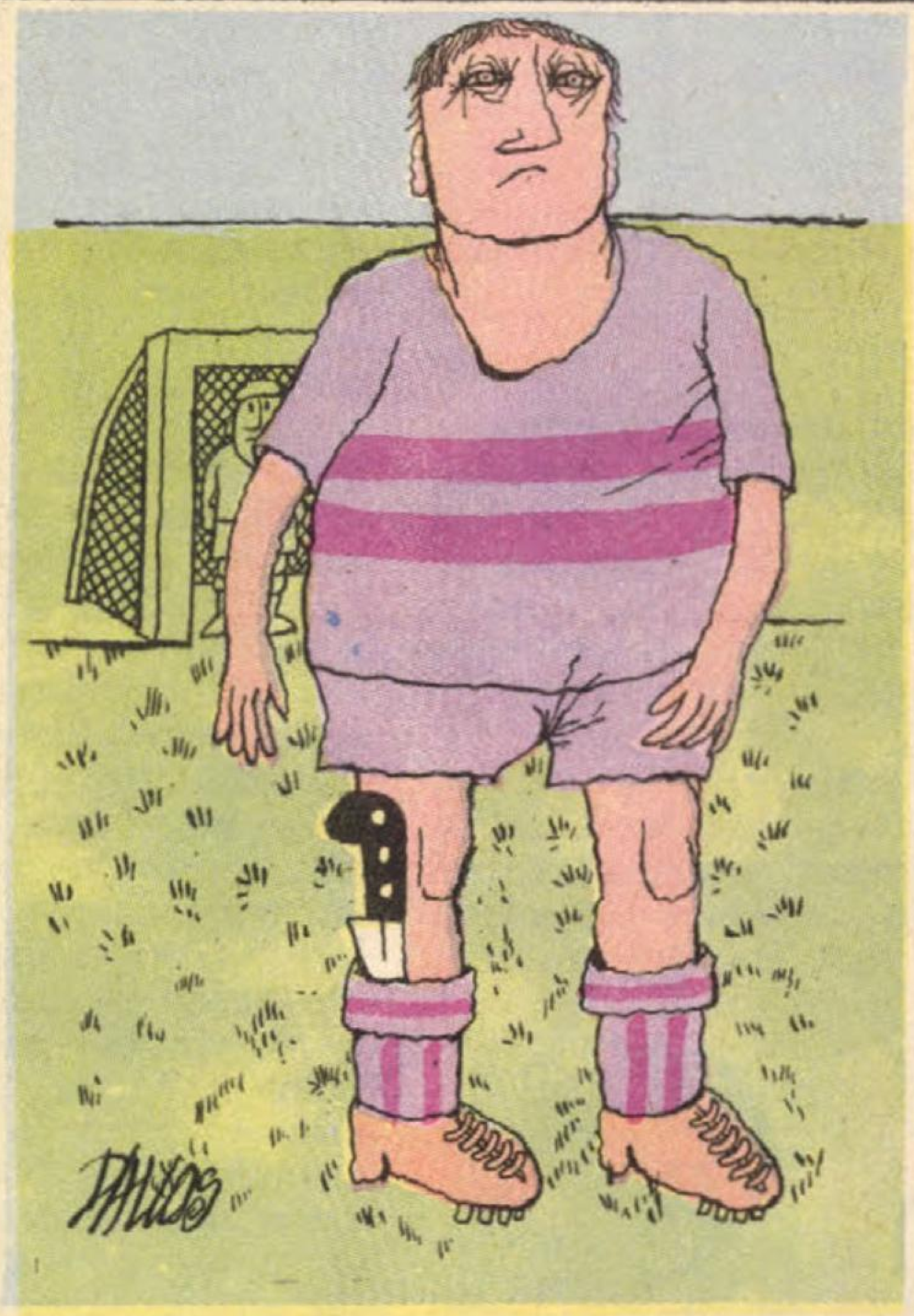

FELE-BARÁT

BALÁZS-PIRI,
VÁRNAI,
BRENNER,
SAJDIK,
DALLOS,
TÓT,
HEGEDŰS

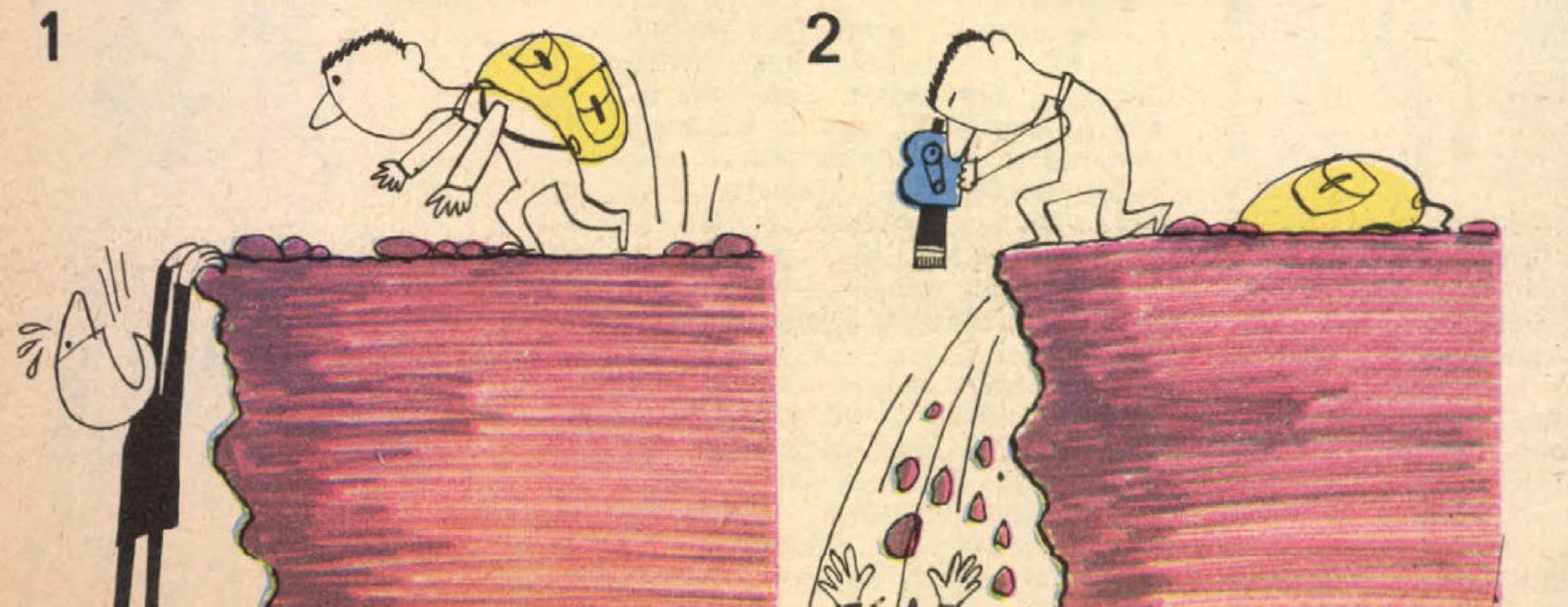

MAGYAROS FOGADTATÁS

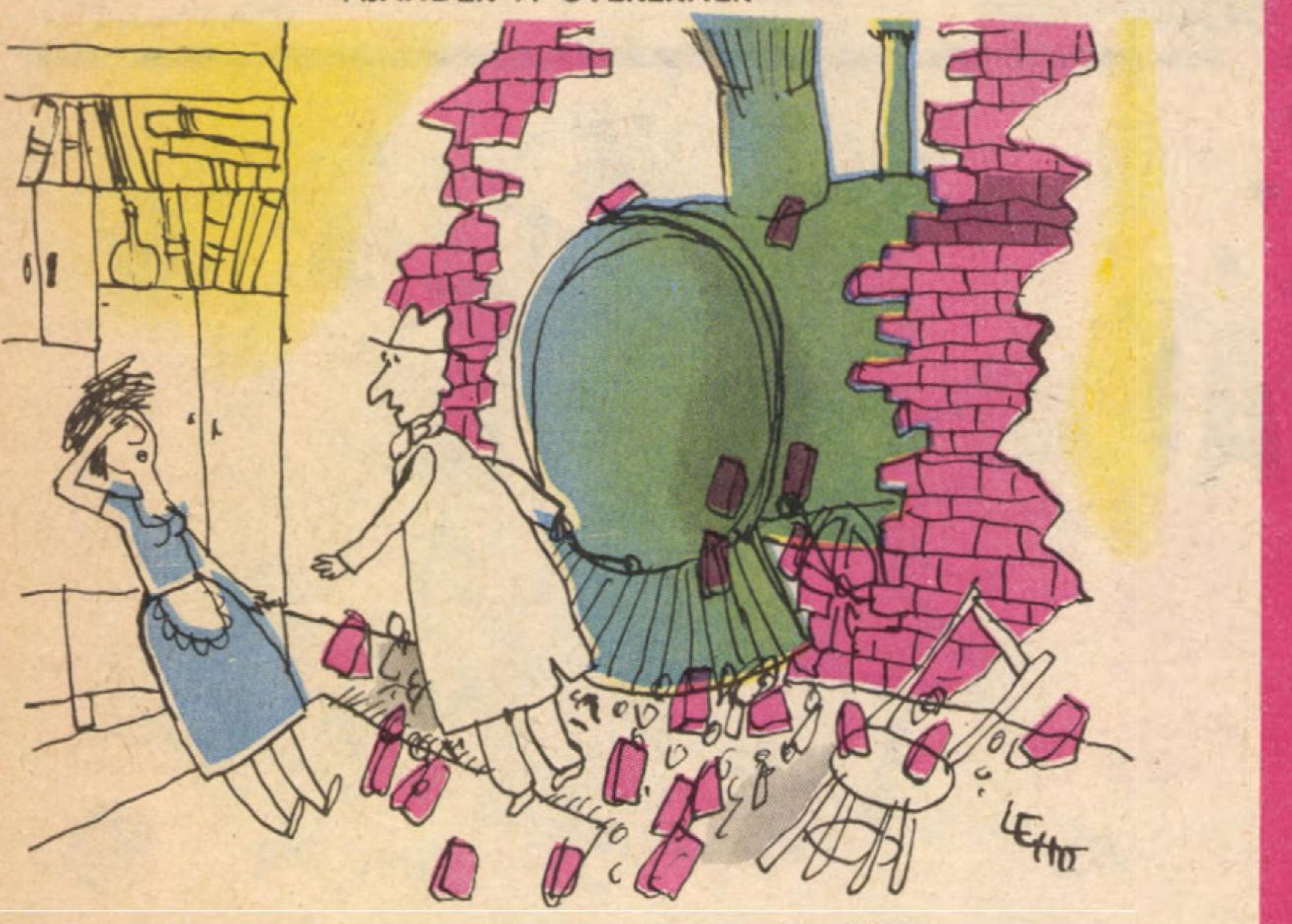

KARÁCSONY

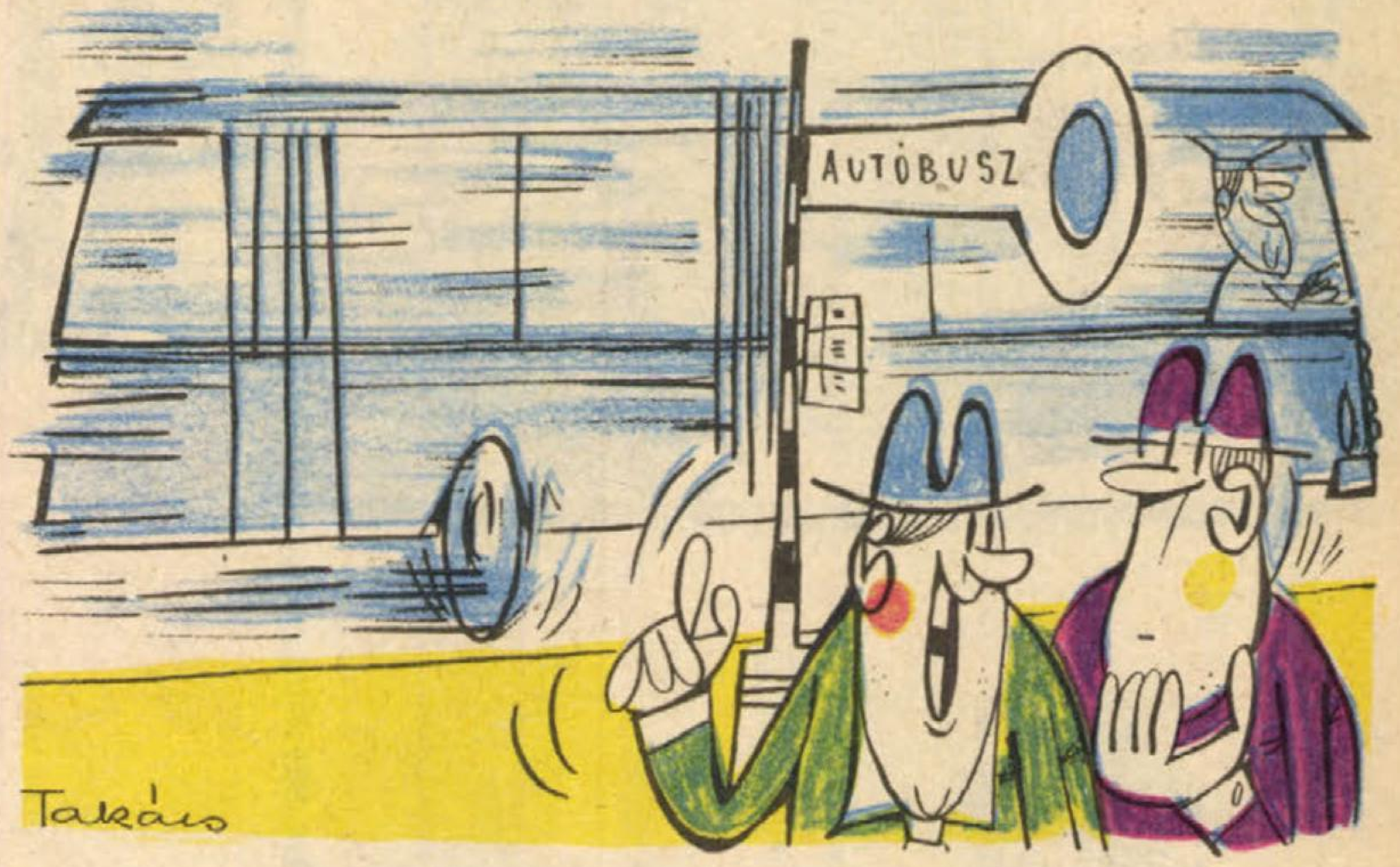
– Azért, mert jók voltatok, apuka sokkal nagyobb fenyőfát lop majd, mint tavaly!

AJÁNDÉK A GYEREKNEK

– De anyukám, a villanyvasút sokkal drágább!...

ABSZOLÚT GYORSJÁRAT

– Egyáltalán nem áll meg sehol.

SZERELMI TÖRTÉNET

Mostanában nem írnak a szerelemről. Sem drámát, sem regényt, legfeljebb slágert, de abban nincs köszönet. Nem állítom, hogy egy irodalmi műben sincs szerelem, de többnyire csak a háttérben hordozza a mondanivalót. Olyan alkotások azonban, mint a Trisztán és Izolda, vagy mint a halhatatlan Romeó szép szerelmi története, mostanában nem születnek. Éppen ezért elhatároztam, hogy írok egy drámát a szerelemről. Művemben nem lesz közéleti töltés, hiánycikk, nem foglalok állást a korszerű technológiák alkalmazásának szükségessége mellett. Főhősöm nem a társadalmi problémák elől menekül a szerelembe, az imádott karjaiban nem felejteni akar, hanem szeretni. És ha művemben a hős netán csalódna a szerelmében, ez nem azt jelenti, hogy ilyen az élet, hanem azt, hogy ilyen a szerelem.

Hamarosan hozzá is kezdtem a vázlat elkészítéséhez. Drámám indítása felettébb eredeti. Egy férfi beleszeret egy lányba. A lány — ahogy ez illik — szép, okos és tisztességes is, hogy ne menjen a dolog olyan egyszerűen. Az első felvonásban megismerik egymást, a másodikban bimbózik a szerelmük, a harmadikban pedig kivirágzik, majd a darab végén egymásé lesznek, de addigra éppen lemegy a függöny.

Az elképzelés nagyon tetszett nekem, de óvatos duhaj lévén, megkíséreltem kiszámítani a várható visszhangot. Rájöttem, hogy művem halálraítélt, mert a kritika és a vájtfülű közvélemény giccsnek nevezné, megróna a happyendért, ami manapság divatjamúlt, még akkor is, ha sokan mind a tíz ujjukat megnyalnák utána. Belemagyaráznák, hogy lakkozom a valóságot és valótlanul idilli képet festek a világról. Érthető, hogy elhatároztam: a művet át kell írni...

Az új változatban a fiatalok szerették egymást, ezért szakítottak, előzőleg azonban egymásé lettek, mert így modern és így praktikus.

Művem átvizsgálása után rájöttem, hogy a kritika ezt a változatot pesszimistának, a nagynénikém erkölcstelennek, a közvélemény kiábrándítónak találná, mert a néző nem azért megy a színházba, hogy ott is azt lássa, amit az életben. Legalább a színpadon legyen jó vége a szerelemnek, ha már az életben ez olyan ritkán fordul elő.

Az újabb átdolgozásban a fiatalok már az első felvonásban szeretik egymást, a másodikban mindenféle bonyodalmak jönnek, de a végén minden jóra fordul és mind a ketten egy másé lesznek.

Már majdnem tetszeni kezdett a dolog, de lelki fülelmmel meghallottam az idősek hangját, akik erkölcstelennek neveznék művemet. Hozzájuk csatlakoznának a kritikusok is, akik akkor is öregek, ha egyébként fiatalok.

Felmerült e lehetőség, hogy írok a drámába egy harmadikat, aki elcsábítja a férfit, de erre rásütnék, hogy kispolgári háromszög történet. Ezt úgy akartam kivédeni, hogy az a bizonyos harmadik elcsábítja ugyan a férfit, de az megmártózva a bűn fertőjében — ez nagyon jól mutat a színpadon — tisztán emelkedik ki a posványból és visszatér szerelméhez. A nő egyik változatban visszafogadja, a másikban visszazavarja a fertőbe. Az első változatra azt mondanák, hogy üres tanmese, a másodikat dühödten támadnák, mert nihilista és az derülne ki belőle, hogy nincs igazi szerelem.

Még számos lehetőséget próbáltam ki, de mindegyiknek megtaláltam a buktatóját. Letettem tehát a tervemről, így a közönség lemondhat az annyira áhított szerelmi történetről. Helyette írok egy drámát, melynek főhőse az idős professzor, akit fúrnak, és nem akarják elfogadni a találmányát. A professzor végén egy csodálatos fiatal lány karjaiban eszmél rá, hogy mégis szép az élet. És a harmadik felvonásban igaza lesz, mert a lány megszökik egy éhenkórász egyetemistával, de a professzorba beletörik minden fúró, találmányát elfogadják és megdicsőül. Ez is happyend ugyan, de közéleti töltése van, tehát senki nem talál benne kivetnivalót...

Ősz Ferenc

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

Kösz. Szeretjük, ha becéznek!

(A Lenin körúton fotózta Siklós Gábor)

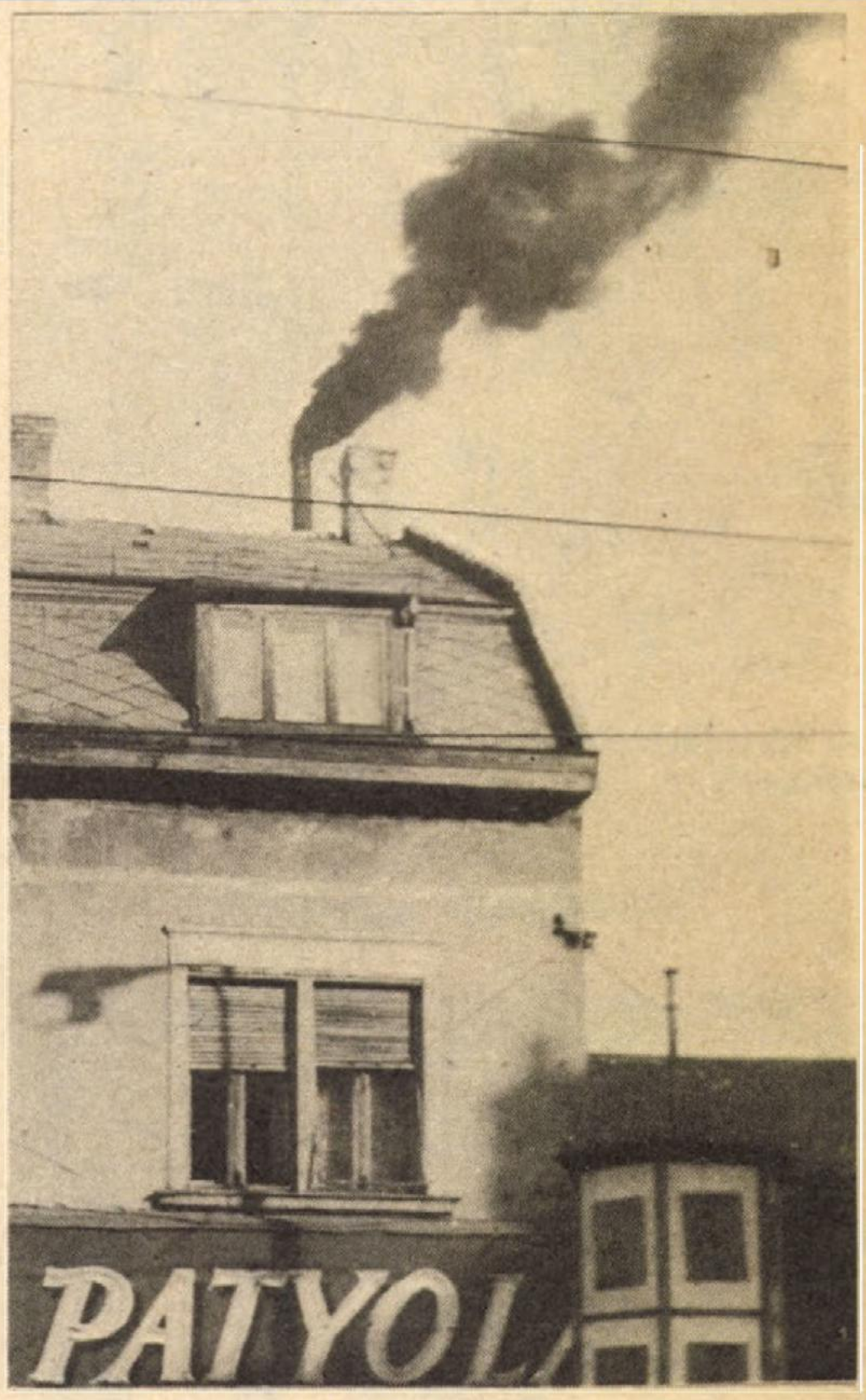
Főnyeremény — és az illetékes szervek meleg szívét dicséri —, hogy lezárt sorompónál mégsem tilos megállni. Ha csak arra a nagy recsegés-ropogásra gondol az ember...

(Az Orosháza—Szarvas útvonalon fényképezte Sólyom Jenő békéscsabai olvasónk)

Alleluja, örvendezzünk! Új iparág született!

(Sugár György felvétele)

Egy Patyolat-fiók, amely a ruhát ugyan tisztítja, de a levegőt szennyezi...

(Újpesten, az Árpád úton fotózta Gáspár Ferenc)

Sportkedvelő férfiak feleségüknek, lányuknak ajánlják, hogy jöjjenek dolgozni a DUNA CIPŐGYÁRBA

CIPŐFELSŐRÉSZ- ÉS ALSÓRÉSZKÉSZÍTŐNEK

És, ha sikerük lesz majd azt kiáltjuk: „Szép volt lá-nyok... szép volt lá-nyok..!"

(A Népsportból ollózta Fenyvesi Károly nyergesújfalusi olvasónk)

Kázmérra várva

Ülök a fodrásznál és várok Kázmérra.

Kázmér az én fodrászom, az én egyetlen fodrászom, én azonban nem az ő egyetlen vendége, sőt nem az ő egyetlen *kedves* vendége vagyok, csupán egy a sok közül, de ez is rang, amihez illik méltónak lennem.

Én pedig illemtudó vagyok, tehát várok, mint idestova három évtizede már annyiszor... Te, jóságos ég! Ha összeadnám azokat a borbély ötperceket, kiderülne, hogy életem jó néhány napját, talán heteit itt töltöttem — Kázmérra várva.

Várok Kázmérra, egy kicsit türelmetlenebbül a sok évi átlagnál, mert rám is várnak a szerkesztőségben, de reménykedem, hogy a Kefehajúval gyorsan végez, hiszen észrevette, hogy sürgetően kacsintottam neki.

No, persze, én vagyok az oka, hogy nem én ülök most Kázmér keze alatt, hanem ő, a Kefehajú, aki az orrom előtt lépett be az üzletbe. Már megfigyeltem ezt a pasast, ez mindig az orrom előtt lép be az üzletbe. Rendszerint ellenkező irányból közeledünk, s amikor meglátjuk egymást, ő — sprinter volt ifjú korában — repülőstarttal indít, és egy orrhosszal, annak a ronda hegyes orrának a hosszával megelőz.

Aztán leül a székbe, elterpeszkedik, komótosan rágyújt, megkínálja Kázmért, és miközben elszívják a cigarettájukat vicceket mesélnek, s csak azután következik a „műsor". Most is már túl van a borotváláson, a hajvágáson, a bajuszát már megstuccolta Kázmér, már a szemöldökét is megnyirbálta és

most a családjuk apraját-nagyját kérdezgetik kölcsönösen. Közben pedig Kázmér a Kefehajú nyaka köré, a hájas nyaka köré csavarja a törülközőt.

Tudtam, tudtam, hogy most megmosatja a haját, azt a sörteültetvényt a kocka fején — csak azért, hogy engem bosszantson. No de mindennek van határa! Inkább ehhez az új szőke kislányhoz megyek, hiszen az előbb olyan kedvesen invitált, mivel nem tudta, hogy én Kázmér jobbágya vagyok. Persze az is lehet, hogy tudta, csak szimpatikus vagyok neki. Igenis, odaülök a finom, húszéves ujjak alá, majd bolond leszek várni a Kázmér nagy praclijára.

A szőke kis fodrászlány már veszi is le a kendőt a vendége nyakából, én rámosolygok, ő vissza, és fölállok, azaz föl szeretnék állni a székről, de nem értem mi van velem? Görcsöt kapott a lábam vagy a szék ülőkéje ragasztóval van bevonva vagy talán Kázmér szúrós tekintete szögezett oda?

Hiába, olyan művészkeze, mint Kázmérnak, nincs másnak, és úgy viccet mesélni (mégpedig a legfrissebb pestit) nem tud más, mint Kázmér és úgy borotválni, nyírni, mosni, bedörzsölni, szemöldököt megigazítani, mint ő...

Nem értem, mit néz felém olyan dühösen és türelmetlenül a Sörényes? Ő is idejár már néhány évtizede, igazán megtanulhatta volna, hogy Kázmérra várni kell, s ha netalán tán ez nem tetszik neki, üljön le máshoz, akár ahhoz a csinos szőke fodrászlányhoz, úgyis olyan nagyon nézegeti az a vén kéjenc.

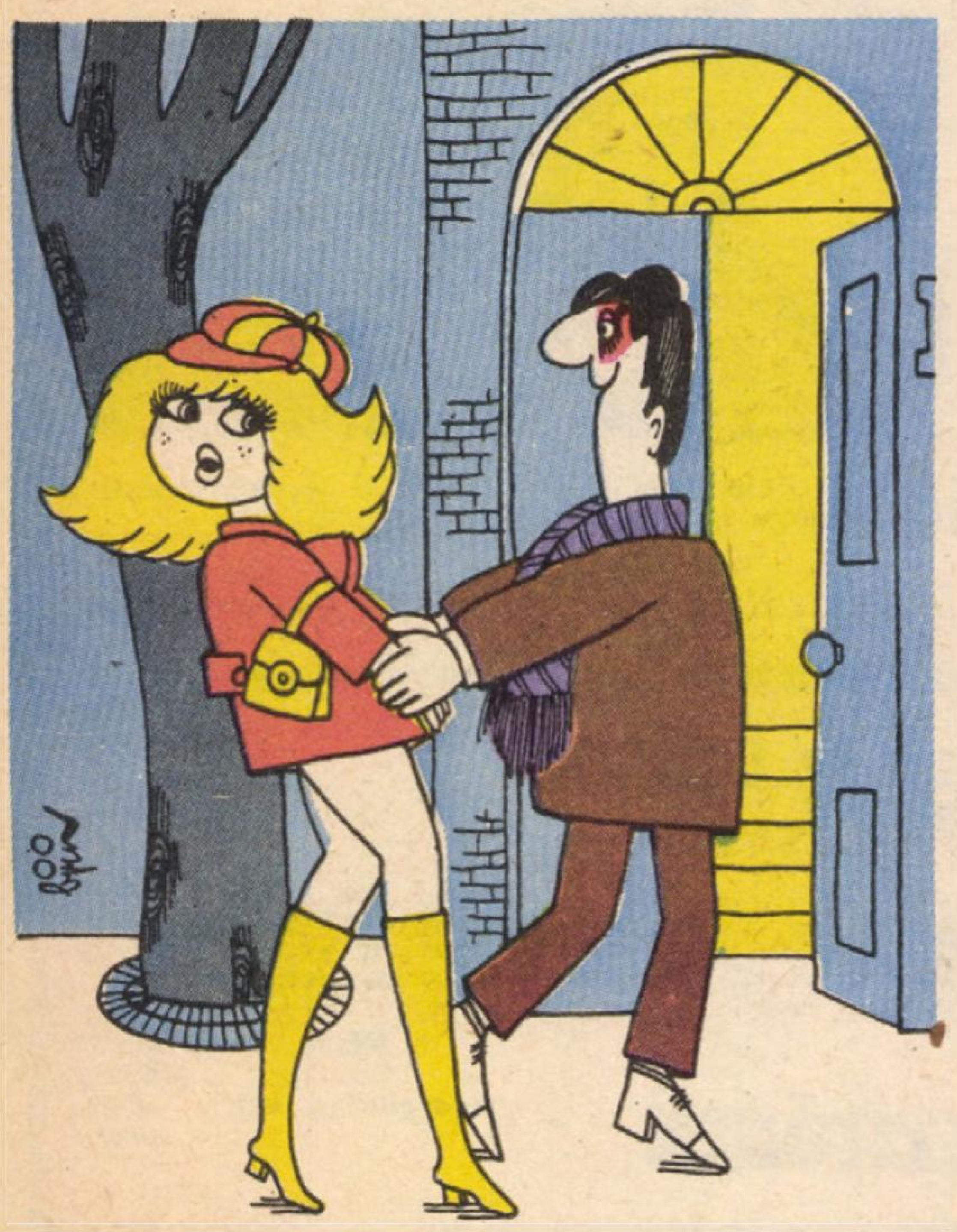
Sólyom László

MAKACS HÍZÓ

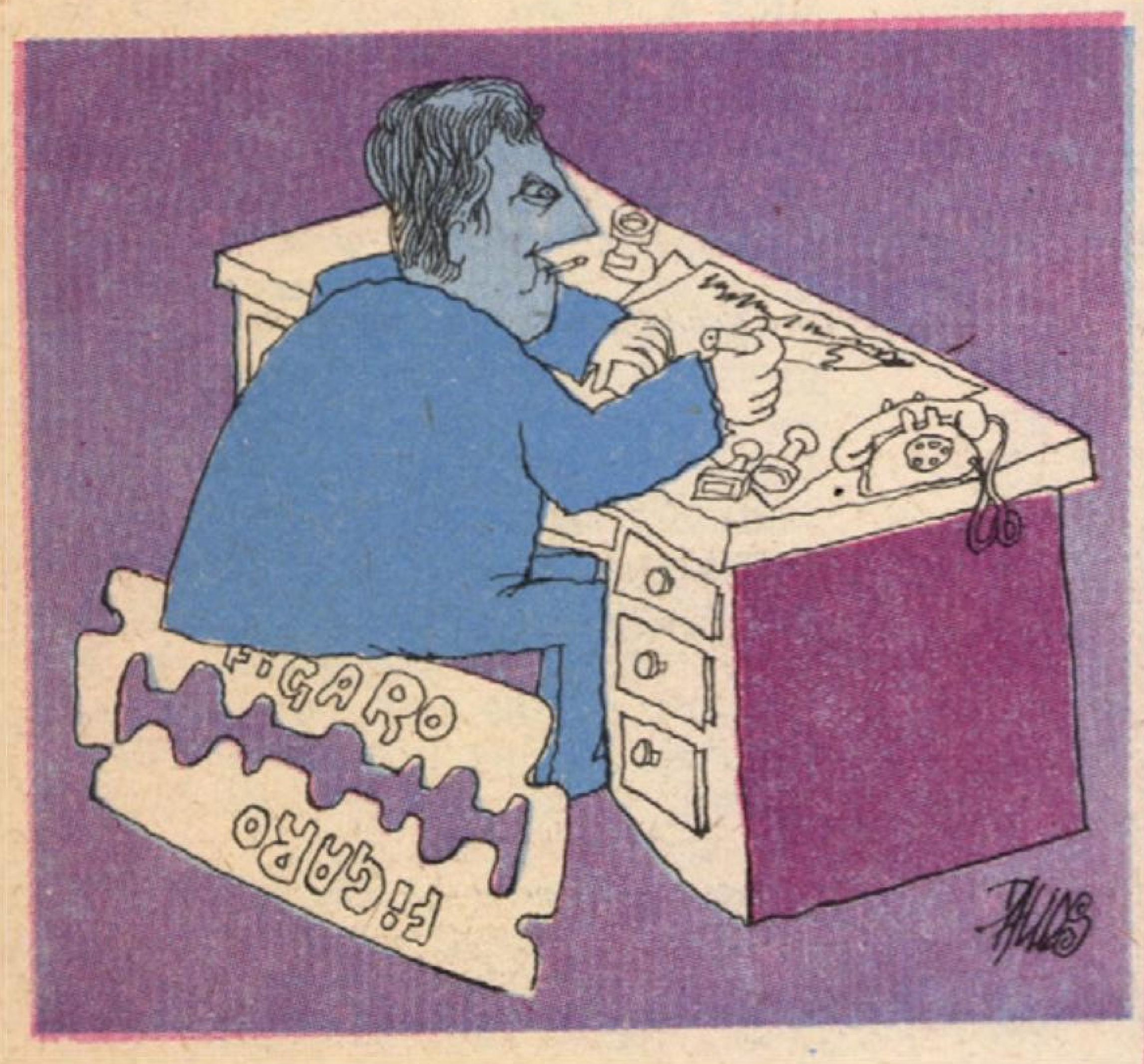
– Pont decemberben kell neked éhségsztrájkot kezdened?

BIZALMATLAN KISLÁNY

– Ne haragudjon, Tamás, de mielőtt felugrom magához egy pillanatra, szeretném tudni, hogy hajnalban hazakísér-e?...

FELELŐS BEOSZTÁS

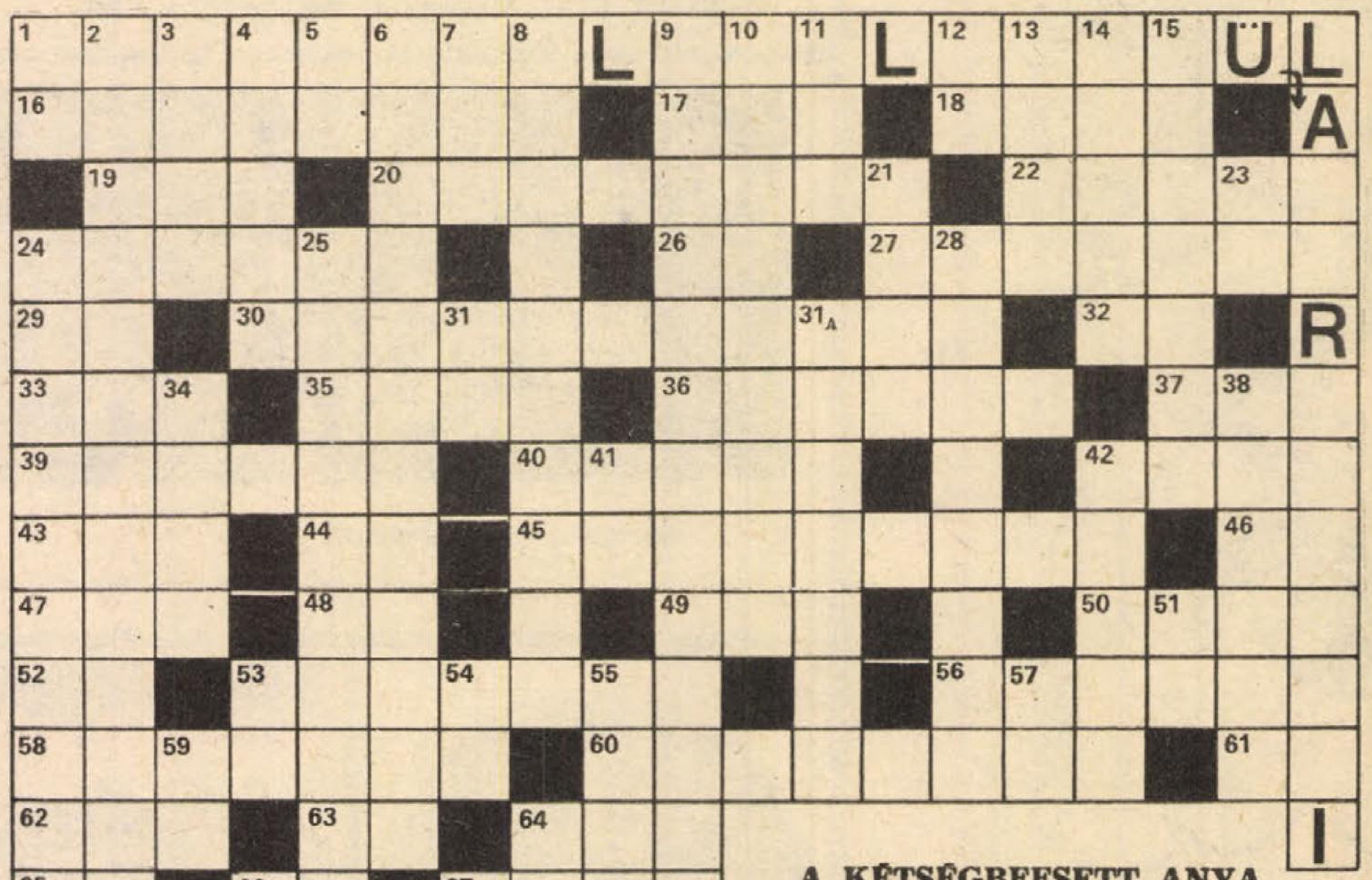
VAN ILYEN?

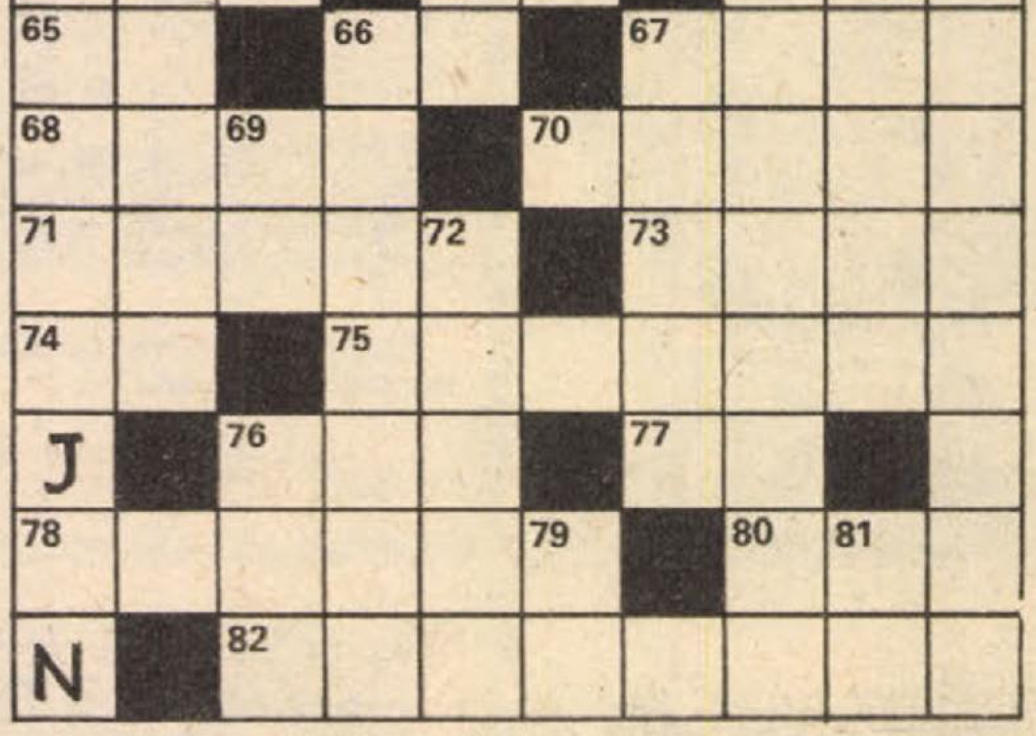
Jó kis meghatározás a Daily Mirrorból:

– Az álmatlanság biztos jele, ha az ember akkor sem álmos, amikor már fel kell kelnie.

A kétségbeesett anya

„A maga fia festette ezt a női arcképet?" — kérdezte csodálkozva Krapancsákné, amikor bekukkantott a szomszédasszonyhoz. Mire a kérdezett így felelt: *Függőleges 24 — vízszintes 1.* Megfejtésül ezt a két sort kell beküldeni kizárólag levelezőlapon, legkésőbb december 25-ig erre a címre: Ludas Matyi, Budapest 8., Pf. 8. A megfejtők között háromszor 100 forintot sorsolunk ki.

A KÉTSÉGBEESETT ANYA

Függőleges 24 — vízszintes 1.

VÍZSZINTES

16. Alighanem máig is a leghíresebb gengszter
17. Méhek csoportja
18. A Louvre-ban látható hölgy egyik neve
19. Hibát követ el
20. Vallásfelekezet, a XVII. század elején alakult ki Angliában
22. Kerek szám többesszáma
24. A görög mitológiában a Földet tartja a hátán
26. G. S.
27. Fülbemászó dolog
29. . . poreső
30. Az örökségről rendelkező irat
32. Kicsinyítőképző
33. A Magyar Rádió és Televízió betűjele
35. Arra az üzletre mondják, amely sok hasznot hoz
36. Új-Zéland őslakossága
37. Vidék, környék
39. Megfigyel, érzékel
40. Német férfinév
42. A görög ábécé i betűje
43. Zenei hang
44. S. Á.
45. Orvosprofesszor egyetemi tanár (1773—1840), egy pesti utca viseli a nevét
46. Félt valamitől
47. Kettős mássalhangzó fonetikusan
48. Az egyik Kisfaludy monogramja
49. Putnokban van
50. Angolszász női név (Rózsa)
52. Tagadószó
53. Se jó, se rossz
56. Így néz szerelmére a szerelmes
58. Minden emberre érvényes jelző (névelővel)
60. Pázsitfű-féle növény, gyógyszeripari alapanyag
61. Meg nem nevezett személy
62. Nagy szenvedés
63. Rokon magánhangzók
64. Ü . . . kő!
65. Féltucat mássalhangzói
66. A János vitéz leghíresebb alakítójának monogramja
67. Tatár kán volt
68. Olasz város, püspöki székhely
70. Magyar karmester, zeneszerző (1802—1882)
71. Kút-fajta
73. Orosz női név
74. Fordított kettős mássalhangzó
75. Nagy építészünk, az Országház tervezője
76. A Nemzeti Színház művésze
77. T. G.
78. A teniszlabdát a háló felett
80. Ilyen hal a békaporonty
82. Az Ausztráliai Államszövetség fővárosa

FÜGGŐLEGES

1. Orosz „igen"
2. Nehéz helyzetben jól jön (2 szó)
3. A vaskohászat fő-terméke
4. Tesz-vesz, piszmog
5. Rövidítés zenei műveken
7. Spanyol királynő volt
8. Egy szörnyű betegség áldozatainak gyűjtőhelye
9. Az arczsába orvosi neve
10. Nyugatnémet úszó, világrekorder is volt
11. Valamit szándékosan esni hagy
12. Igekötő
13. Egy téli sportot űz
14. Így mondjuk magyarul azt, hogy „ráció"
15. Észak-Olaszország legnagyobb állóvize
21. Nagy folyó Kelet-Ázsiában
23. Tojás, németül
25. Folyó. Romániából érkezik hozzánk
28. Papírpénz kibocsátását jelentő idegen szó
31. Varróeszköz
31/a. Lusta emberre mondják
34. Fordítva: a Szovjetunió egyik köztársasága
38. Lopakodva átmegy
41. Helyhatározórag
42. Néha a mézre is mondják
51. O. D.
53. Kicsinyítőképző
54. . . ipso
55. London egyik (túlzsúfolt) városrésze
57. M. Z.
59. Fordítva: kettős mássalhangzó
64. „A zabhegyező" írója
66. Zenés-táncos spanyol ünnepély
67. „Mozgásában megakadályoz"
69. Toldi monogramja
72. Magyar származású angol Ázsia-kutató (Aurél)
76. Ö. Ü. C.
79. „Hozzávetőlegesen" — rövidítve
81. Egykori rang rövidítése

„A BIZONYÍTÉK"

című keresztrejtvényünk helyes megfejtése:

„Hogy töltényt vegyek bele."

A 100 forintos díjak nyertesei:

Hajós Erzsébet, Vác, Pf. 88.

Dévényi Endréné, Bp. XI., Karinthy Fr. u. 3.

Gulyás Imre, Bp. IX., Epreserdő u. 4.

A nyereményeket postán küldjük el.

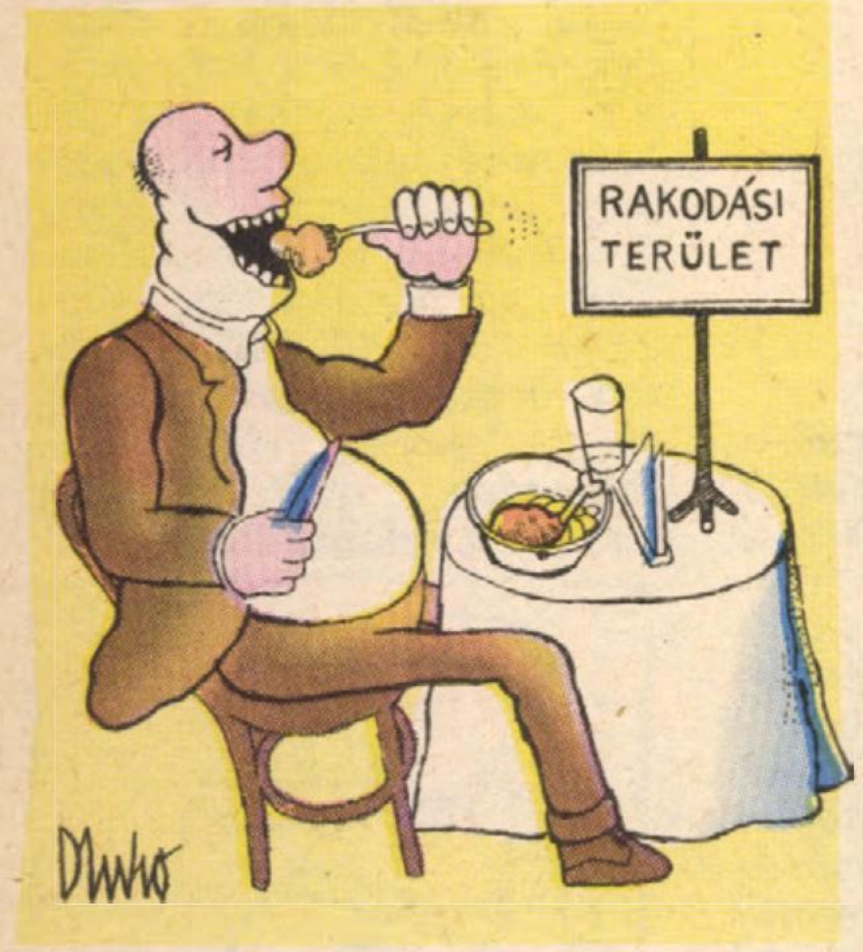
```
kumisz ebakibánja h
atomerömü ösrégi ja
pán midinette  drot
alom sörte edeede o
dal t n elena lapos
otomán at gi lé ck
hogytöltényt vegyekb
ás sivárság ecet ee
n joképü dal kt erl
yk ran kp raleigh e
 eve yokohama  erg
szö iem rasputin yz
terézváros idomitás
elöször si oo putri
piszok uzsonna stil
```

JÁRATOK ÚJ ÚTVONALON

– Rendőr bácsi, nem találok haza!
– Én sem...

MOHÓSÁG

VÁSÁRLÁSI ŐRÜLET

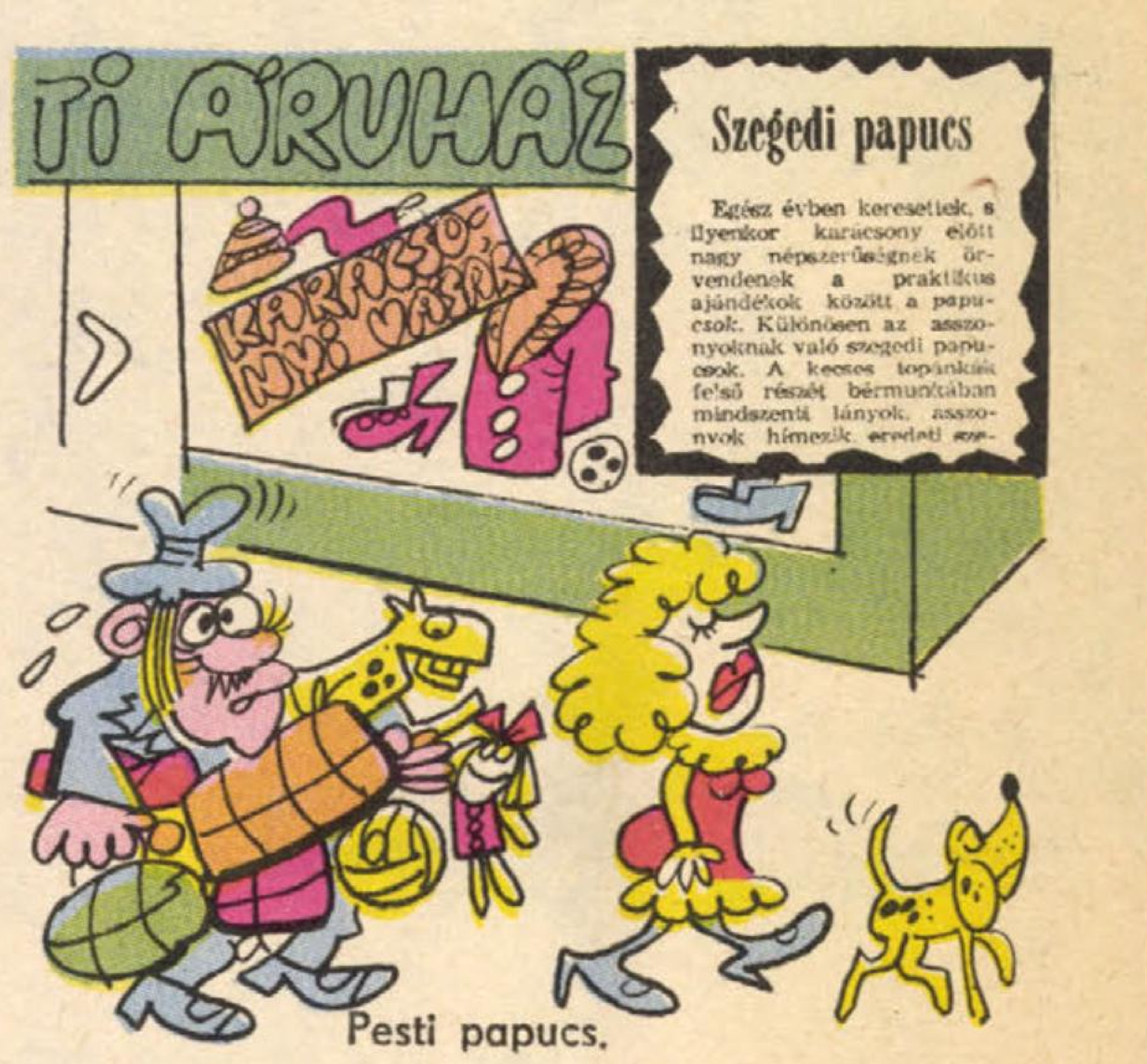

– Vegyük meg ezt a kályhacsövet is, anyukám, mert ezzel jól kilátni a csomagok közül...

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

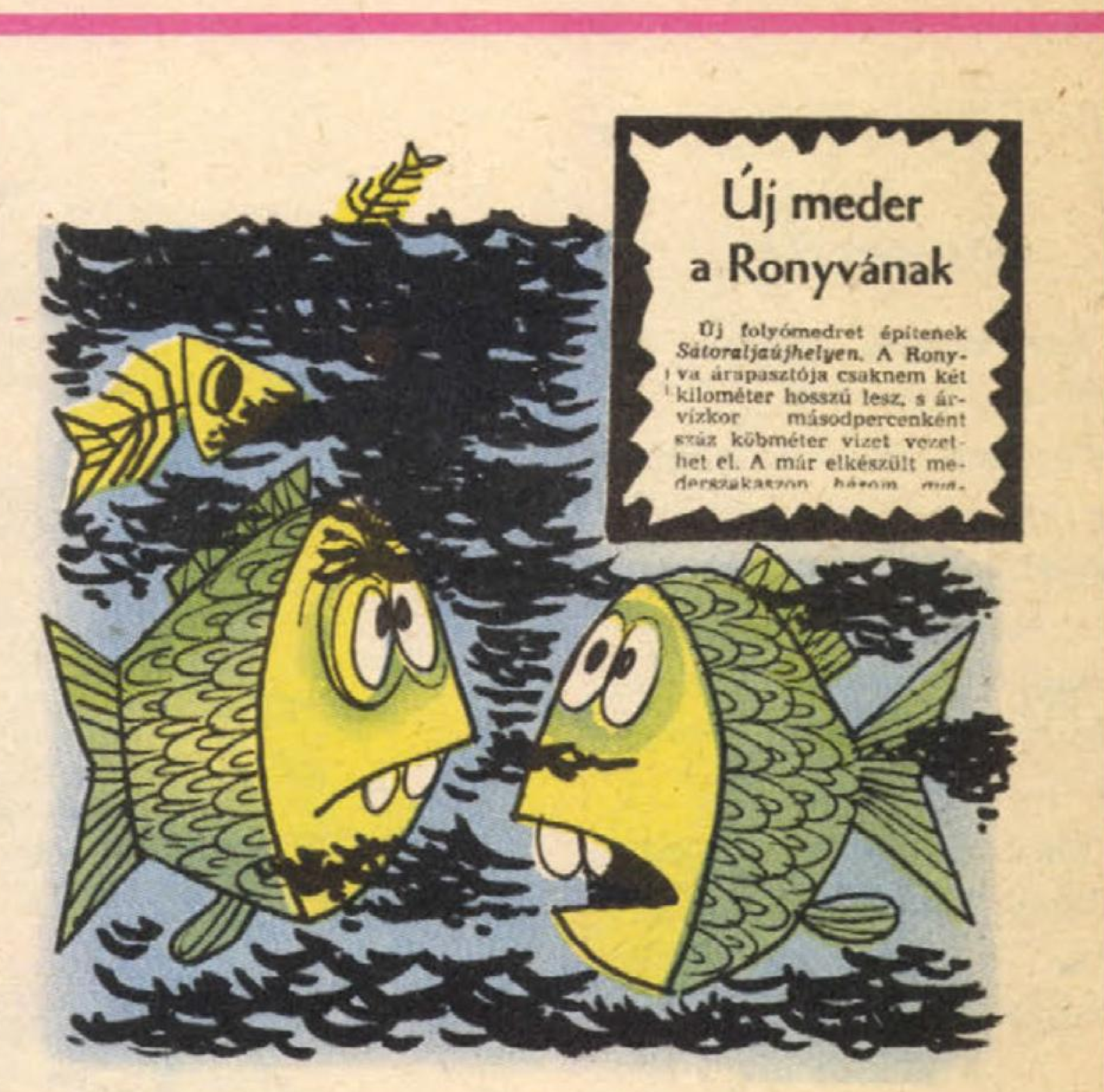

Pesti papucs.

– Kovács István beosztott mint megfigyelő...

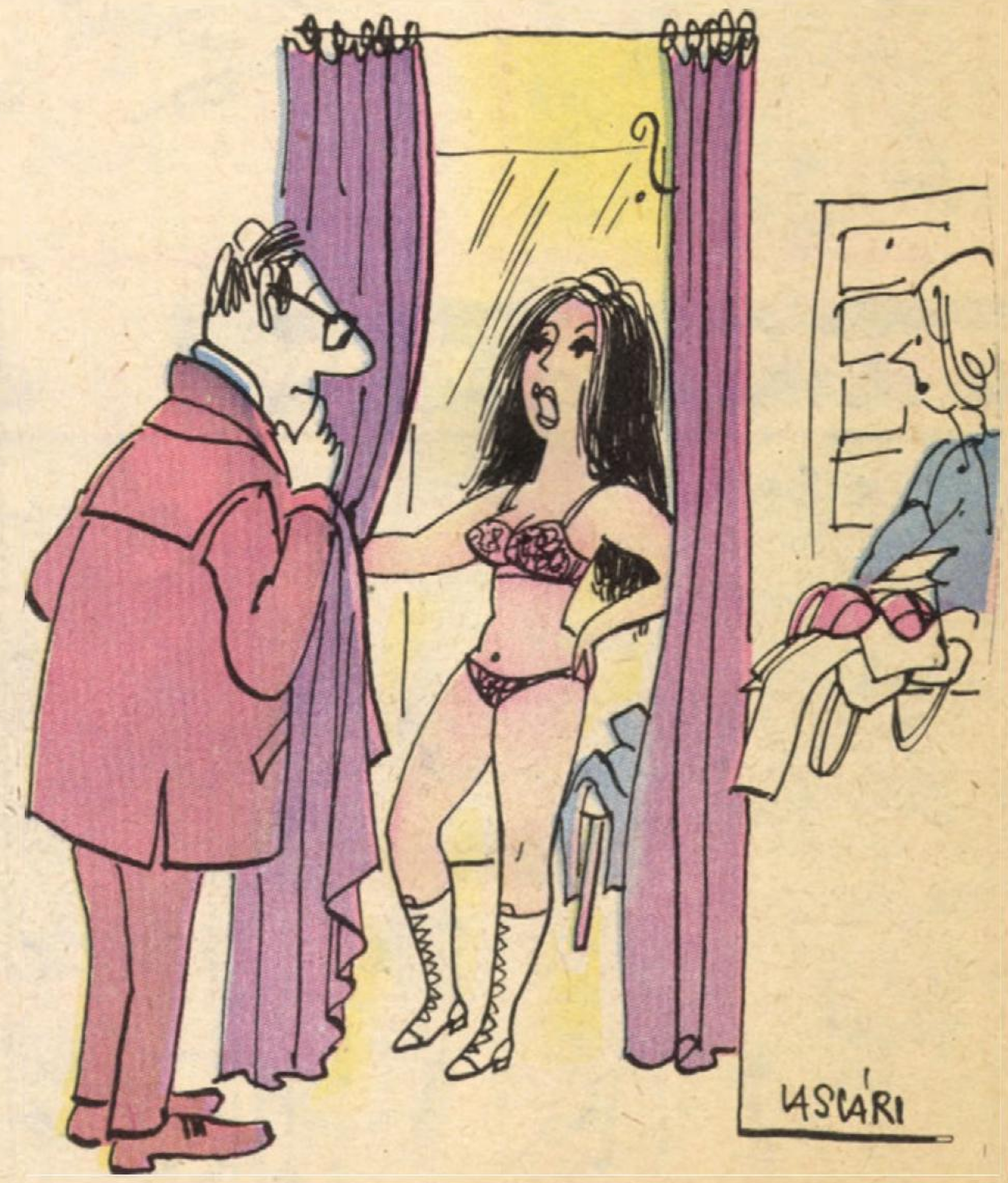
– Azt mondják új lakásba költözünk, hátha tisztább lesz.

JÁTÉKBOLTBAN

– Játék atombomba nincs?

FIGYELMES KISZOLGÁLÁS

– Uram, eldöntené végre, hogy mennyi a felesége mellbősége?...

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335-718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 72.2337/2-51 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme: Budapest, 8. Pf. 53.

A SZERETET ÜNNEPÉN

– Csak ezt a két napot bírjam ki!...

VÉRFAGYLALÁS

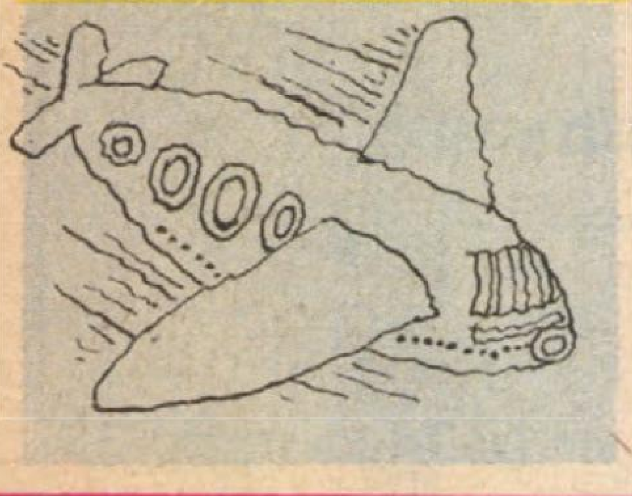
Hajmeresztő sztori a Sunday Expressből.

Félúton járhat a winnipeg–shannoni gép, amikor megszólal a hangszóró.

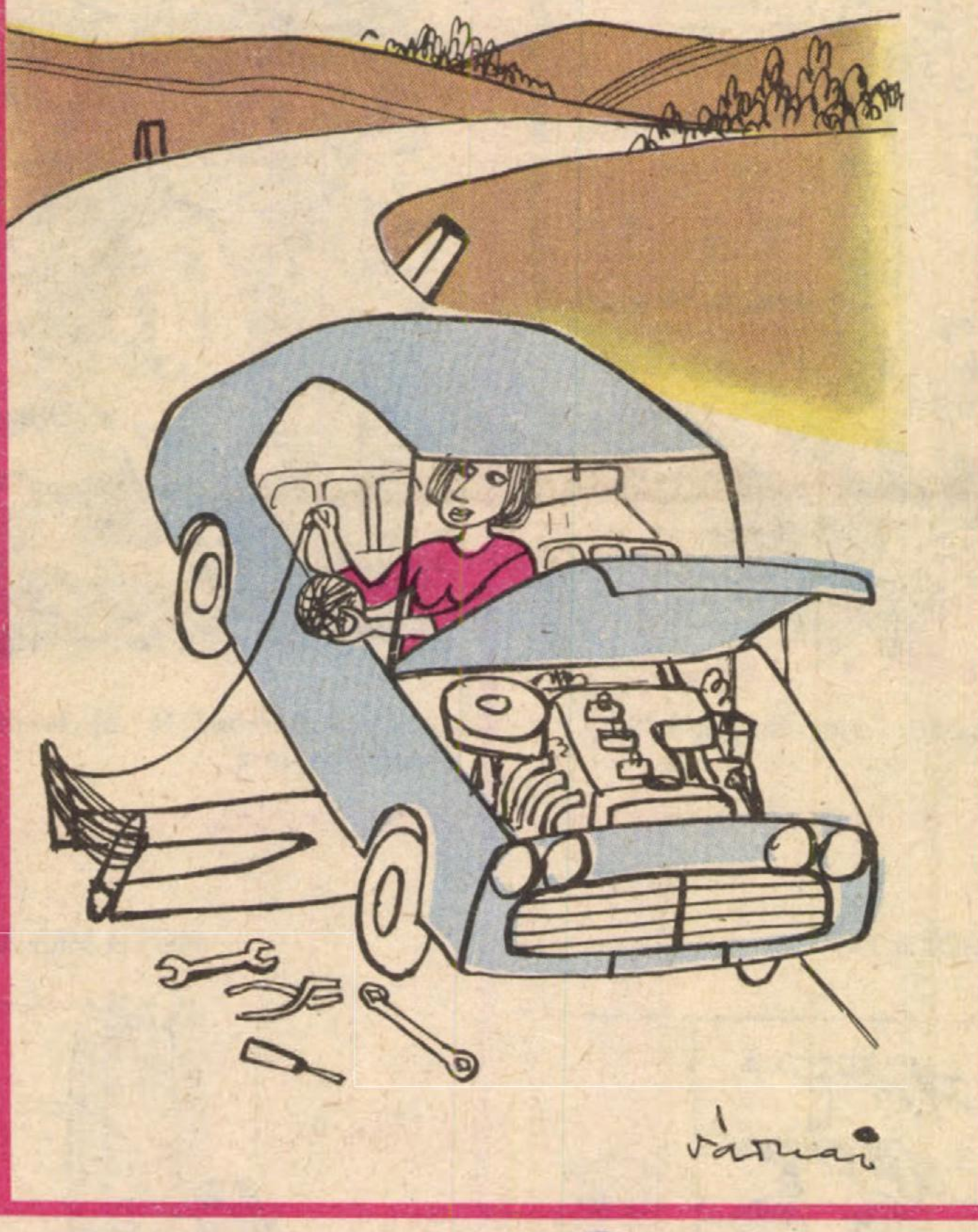
– Hölgyeim és uraim – mondja a pilóta –, rossz hírt kell közölnöm önökkel...

Mindenki kővé dermed, többen imádkozni próbálnak. A pilóta azonban még folytatja:

– ...a viharos erejű ellenszél miatt mintegy tízperces késéssel érünk utunk céljához.

TEVÉKENY ASSZONYKA

tribün

A Siracusa megóvta a Bueto Arsizio elleni mérkőzését, azzal az indokkal, hogy hátvédei egyszerűen nem merték megközelíteni az ellenfél középcsatárát, mert az állandóan így kiáltott: „Vigyázzatok, ázsiai influenzám van!"

A fegyelmi bizottság kiküldte a szövetség orvosát, vizsgálja meg a vádlottat, tényleg influenzás-e. Az orvos telefonon jelentkezett: „Nem mehetek az utcára. Influenzás vagyok."

R*amirez, Bolívia legidősebb játékvezetője szegre akasztotta a sípot. Ő Dél-Amerika első futballbírája, aki „veretlenül" fejezte be pályafutását. „Az volt a szerencsém — magyarázta —, hogy már egészen fiatalon megkopaszodtam. Ez tette lehetővé, hogy a mérkőzéseket parókában vezessem. Ha minden simán ment, így is távoztam. Ha azonban valami baj történt, egyszerűen levettem a parókám, kis bajuszt ragasztottam, beálltam a tömegbe és én követeltem legharsányabban a játékvezető vérét."*

A Nápoly környéki FC Virto Capoggio nem tartozik a dúsgazdag olasz klubok közé. Játékosai autóstoppal járnak a bajnoki mérkőzésekre, a szurkolók természetesen még úgy sem. A buzdítás viszont idegenben is elkéne a cappogiói srácoknak. Amadeo Ferramonti rádióműszerész, a csapat kapitánya remek megoldást talált. Kihirdette, hogy délután háromkor próbaszurkolás lesz a pályán és magnóra vette a szurkolók hangját. Vasárnap, idegen pályán ez a hangszalag buzdította Capoggio kedvenceit. Erősítővel!

A*z MVV Amsterdam csapata elhatározta, hogy megtréfálja Hugo van den Meulen játékvezetőt. Fekete mezben és fekete nadrágban, tehát teljes játékvezetői gálában futottak ki a mérkőzésre. Van den Meulen egy pillanatra elcsodálkozott, aztán beszaladt az öltözőbe és csakhamar rikító narancssárga trikóban tért vissza. Megtapsolták.*

Sótlan ember lehetett a Forest Hall—Bedewell mérkőzés bírája. Már hat játékost kiállított, amikor odalépett hozzá a Bedewell csapatkapitánya.

— Volna egy ajánlatom — mondta. — Tessék kiállítani a többit is és akkor nyugodtan leülhetünk kettesben sakkozni.

A játékvezető erre kiállította a kapitányt és lefújta a mérkőzést.

(p. p.)

nagy emberek kis történetei DÉRYNÉ **nagy emberek kis történetei**

